

KRÁLOVNA
ZLODĚJŮ
&
CHAOSU

K. A. TUCKEROVÁ

FRAGMENT

Královna zlodějů a chaosu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

K. A. Tuckerová

Královna zlodějů a chaosu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRÁLOVNA ZLODĚJŮ & CHAOSU

K. A. TUCKEROVÁ

Přeložil Josef Kalousek

FRAGMENT

Mé rodině, která je mi kotvou

Copyright © 2023 by Kathleen Tucker

Cover design by Hang Le

Translation © Josef Kalousek, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7810-6

ISBN e-knihy 978-80-253-7818-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7819-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7811-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

KAPITOLA PRVNÍ

Sofie

Sofie konečně zase viděla.

Po třech stoletích úpěnlivého doprošování, prázdných slibů a zdánlivě nesouvisejících úkolů, při jejichž plnění div nepřišla o rozum...

Jakmile se nahá po kolenou odplazila z kamenných dlaždic podlahy svatyně, vstala, aby osud ohně náležitě přivítala, a spatřila v jeho drsném výrazu nedočkavost, bylo jí okamžitě jasné, že se šance zásadně změnilly v jejich prospěch.

„Podařilo se jí to? Vypustila nymfy?“

Malachi chodil kolem kamenné rakve se dvěma těly, jeho fyzická forma byla úctyhodná, ale zároveň také hrozivá. „Proces již započal.“ Jeho hluboký hlas zaduněl a koutky úst mu spokojeně zacukaly, když se předklonil, aby mohl prstem přejet po Romeriině dokonale zakonzervované tváři. „Ať už si to uvědomuje, nebo ne.“

Aby Sofie zcela nepropadla vzrušení, přitiskla si obě dlaně na břicho. „Jak dlouho to ještě potrvá?“ Jak dlouho to ještě potrvá, než kolem svých ramenou zase ucítí objetí Elijahových paží?

„Dlouho ne, má drahá. Dlouho ne.“ Malachi k ní zvedl oči. „Než se tak ale stane, mám pro tebe ještě jeden úkol.“

KAPITOLA DRUHÁ

Romeria

Kromě našich kroků se hradem rozezní ještě hurónský smích, nad kterým se Jarek nelibě zamračí.

Vzhlednu ke statnému legionáři. Tyčí se nade mnou s vypracovaným tělem schovaným pod koženou zbrojí a sytě hnědými vlasy, které si zrovna nechal po stranách ostříhat a splést do tří silných copů, jež se mu sbíhají na zátylku. „Ale no tak, *děti* se ti přece nemůžou protivit.“

„Že ne?“ Pozvedne jedno obočí a do jeho drsné, ovšem zároveň pohledné tváře se vkrade pobavený výraz. „Jednou vám ukážu, jak to vypadá, když poprvé pocítí žízeň po krvi, a uvidíme, jestli vám ta divoká monstra budou pořád ještě připadat tak roztomilá.“

Zamračím se, protože si vybavím, jak mi Zander podrobně popisoval, čeho jsou islorští nesmrtelní schopní, když se krmit teprve učí. „*Děti smrtelníků*,“ upřesním.

„Ty bývají o *něco méně* zuřivé. Ale zrovna tak otravné.“ Očima přelétne po stísněném prostoru kolem nás, jako by očekával, že na nás ze zdi vyskočí nějaká hrozba. „A sem rozhodně nepatří,“ dodá ještě polohlasem.

Ozve se další salva dětského smíchu, který v prázdných chodbách království překypujícího starobylou magií vyvolá strašidelnou ozvěnu.

„A my sem snad patříme?“ Skalní stěnu jsem otevřela před třemi dny a od té doby zkoumáme každý kout Ulysede, kde nacházíme důkazy dřívějšího života – obchody, oblečení, okenice zdobené květináči –, jenže na žádného obyvatele jsme zatím nenarazili, pokud nepočítáme dobytek, zpěvné ptactvo a sem tam nějakou toulavou kočku. Elisaf našel zbrojnici

plnou blyštivých kovových zbrojí – je jich tam dost pro malou armádu –, přičemž každá má na hrudním plátu vyražený erb Ulysede v podobě dvou navzájem zaháknutých srpků měsíce, a taky pokladnici plnou mincí s tou samou ražbou. Jenže zbroje ani peníze si nemá kdo vzít.

Skoro to vypadá, jako by Ulysede po svém zbudování zamrzlo v čase a čekalo na nás. Proč tomu tak ale je, to mi nadále zůstává záhadou.

Liduprázdné město je ze všech stran obklopeno strmou, nezdolatel-nou skalní stěnou, ale člověk by musel být blázen, aby si myslel, že se nachází uprostřed pohorí, a ještě větší blázen, aby věřil, že se pořád ještě nachází na území Isloru. Když se prastará skalní stěna popsána nymfím písmem, dřív známá jako Skálotvrz, rozestoupila a my prošli hlavními branami, jako bychom se ocitli v docela jiném světě. Fakt, že tu na obloze každou noc svítí dva měsíce, to jen potvrzuje.

Očima přelétnu po malbě na stropě – zachycuje tržiště plné prodejců obklopených koňmi, povozy a také vojáky, kterým hrudní pláty zdobí erb Ulysede. Hrad z bílého pískovce s věžemi se střechami v barvě královské modři a vysokým cimbuřím je podobných fresek plný, neskýtá však jediný náznak toho, co mají být ti lidé zač, ani z jakého pocházejí období.

Mají to být výjevy z minulosti? Nebo snad z nadějně budoucnosti?

Přínejmenším *já* sem ale patřím, jelikož to byla právě moje krev – krev nevysvětlitelné kombinace princezny Romerie, dědičky ybariského trůnu a dcery Aoife, sudby vody, a Romy Wattsové z New York City, vševzývačky, která si o sobě celý život myslela, že je obyčejná lidská zlodějka –, co Ulysede přimělo odhalit svoje tajemství. Trnitou korunu a podobně pichlavý trůn, které tu čekaly *právě na mě*.

Otázkou zůstává: Co dál?

Když s Jarkem vejdemo do hlavního sálu, proběhne kolem nás dívinka – jedna z norcasterských smrtelnic, které jsme vysvobodili z klecí – pronásledovaná Eden, zřejmě v rámci nějaké hry na babu.

„A mám tě!“ prohlásí Eden a vezme dítě kolem ramen, čímž si vy-slouží další radostný výskot.

Jarkovi zacukají koutky úst, ovšem pochybuju, že by u něj tu reakci vyvolalo dítě. Moje komorná je nejspíš jediná, kdo dokáže jeho tvrdé srdce trochu obměkčit.

Když nás Eden zaznamená, dívku pustí a ukloní se. „Vaše Výsosti!“ Svýma nevinnýma, modrýma očima přelétne po černých kalhotách a tunice, které jsem vyhrabala ve svém bohatě zásobeném šatníku, a svráští obočí. „Copak se vám nelíbily šaty, které jsem pro vás nachystala?“

„V sukni by se jí špatně trénovalo,“ odpoví Jarek dřív, než to stačím udělat já.

Obrátím oči v sloup. Neústupně trval na tom, že spolu každý den na chvíli zajdeme na místní planš. Musím se toho naučit ještě spoustu a vrhání dýky na tom seznamu není nijak vysoko, ale postupně se zlepšuju. Zbraň už se alespoň do svého cíle zabodne. „Z těch šatů přechází zrak.“ Šatní skříně v královniných komnatách jsou plné podobných modelů, které jako by mi někdo ušil na tělo. „Jenže,“ ukážu na svůj outfit, „v tomhle se daleko líp *pohybuje*, obecně řečeno.“

„Ano, to máte asi pravdu.“ Eden se kousne do rtu a pohledem se zaměří na Jarka. Jestli mezi nimi pořád ještě něco je, to nedokážu říct. Jarek se teď ode mě totiž nehne ani na krok, pokoj od něj mám jen tehdy, když jsme se Zanderem v ložnici, ovšem Elisaf už ho přistihl, jak pak ještě dlouho do noci patroloval po chodbách.

Dívka se zahalila do Edeniny sukně a očima teď téká mezi mnou a Jarkem. Dobře se pamatuju, jak špehovala mezerou ve stěně vozu nedaleko Kamsteadu – drobné vísky, kde se vzduchem nesl zápach spáleného masa. Zatímco dřív nosila potrhané oblečení a zapáchala sazemí, teď je hezky umytá a na sobě má šaty bez rukávů, žluté jako sluneční paprsky.

Těžko říct, kdo z nás jí nahání větší hrůzu – válečník, co má tělo zahalené v kožené zbroji a opásané spoustou ostrých zbraní, nebo někdejší ybariská princezna a současná královna Ulysede, které v těle koluje otrávená krev a magie, jakou tenhle svět ještě neviděl?

Obdaruju ji něžným úsměvem. „Jakpak se jmenuješ?“

„Betsy, Vaše Výsosti.“ Pokusí se o pukrle, jenže ztratí balanc a musí o krok popojít, aby neupadla. Možná je to jejím věkem – nemůže jí být víc jak pět –, nebo tím, že v etiketě nemá moc praxe, jelikož pochází ze severské vesnice, kde se klanění před šlechtou spíš vysmívají. Corrin by se každopádně zhrozila.

„Líbí se ti tady?“

Usilovně přikyvuje hlavou, pak se ale na chvíli zarazí a rukou ukáže někam nad sebe. „To je opravdická nymfa?“

Podívám se tím směrem a spatřím kamennou sochu zasazenou do samého středu velkého sálu. Zachycuje příšeru vysokou dobrých deset stop a oděnou ve zbroji s ostny, jako by se chystala do boje. Její špičatá křídla působí dojmem, že kromě létání slouží také k napichování nepřátel, a drápy na jejích rukou zase vypadají, že by se někomu moc rády zaťaly do masa. Když jsem na ni sama poprvé pohlédla, spletla jsem si ji s daaknarem. „Myslíme si to.“ V celém Ulysede se dá najít nespočet variací téhle okřídlené příšery – hrůzostrašné chrličce i spanilé, zdánlivě lidské postavy, a ještě všechno možné mezi tím. Protože ke mně promlouvají dětským smíchem, který slyším jenom já, tak jsem předpokládala, že se podobají spíš té druhé variantě, ale Gesine mě varovala, že nemám dávat na první dojmy. Věštcí ve svých vizích vídali častěji tu hroznou verzi, co se tu teď nad námi tyčí, a zatím se ještě v ničem nespletli.

Betsy zakloní hlavu, aby si to hrůzu nahánějící stvoření celé prohlédla. „Jak mohlo něco tak strašidelného postavit takový hezký město?“

Eden ji rychle umlčí syknutím a opatrně zvedne zrak, jako by snad ten kus kamene těm nelichotivým slovům rozuměl.

Což je vlastně docela možné.

Při procházení branami města jsem sice pociťovala jistotu a naději, jenže se stejně pořád nedokážu zbavit nepříjemného pocitu, že tu nejsme tak úplně sami a že tohle místo není tím, čím se zdá.

Zhluboka se nadechnu, abych ustálila tlukot svého srdce, který se dostaví pokaždé, když si na své narůstající obavy vzpomenu, a usměju se, abych svůj strach nedala najevo ani nijak jinak. „To netuším, ale každopádně jsem jim za to vděčná.“ Je to bezpečný přístav, který jsme tolik potřebovali, než dá Zander dohromady správný plán na záchranu Isloru a než já naplno ovládnou schopnosti vševzývačky.

Ozvou se kroky, které naši pozornost upoutají k mohutnému schodišti, po kterém zrovna vesele schází Elisaf. Nikdo by neřekl, že mého někdejšího nočního strážce teprve před týdnem podrápala bestie a nechybělo mnoho k tomu, aby navždycky zavřel oči. Když si nás všimne,

zastaví se na podestě, pozdraví lehkým skloněním hlavy a mně je v tu ránu jasné, že pro mě Zander nechal poslat.

„Potřebujete teď ještě něco dalšího, Vaše Výsosti?“ zeptá se Eden.

„Kdepak, děkuji.“ Bez ohledu na to, kolikrát už jsem jí řekla, ať si ty formality odpustí, jí vždycky nějaká uklouzne, jako by si zkrátka nedokázala pomoci.

„Jestli je tomu tak, slyšela jsem, že Mirren vystrachala všechny ingredience na chlebový pudink.“

Betsy se z příslibu sladké dobroty celá rozzáří.

„Vaše Výsosti.“ Eden předvede pukrle a očima zatěká po Jarkovi, aby dodala: „Veliteli,“ načež dívku zatáhne na chodbu, která ústí do hradní kuchyně.

Jarek se za ní ještě několik dlouhých vteřin dívá, než svou pozornost upře zpátky na mě.

„Takže... ,veliteli, jo?“ rýpnu si do něj jízlivým tónem, zatímco dál kráčíme tím rozlehlým, prázdným prostorem směrem ke schodišti. Přitahuje to Jarka k Eden pořád stejně, i když už necítí žízeň po její krvi? Alespoň mezi zdmi tohoto města, kde prokletí, které před dvěma tisíci lety „Malachiovy démony“ stvořilo, ztrácí veškerou moc. Od chvíle, kdy prošli místními branami, nepocítil ani jeden z islorských nesmrtelných sebemenší nutkání. Ten fakt Zanderovi znatelně zlepšil náladu.

„Ten titul jste mi přece sama udělila, ne?“ odpoví Jarek suše, jako by se nechumelilo.

„Udělila.“ Ovšem až na základě Zanderova naléhání, že bych se coby královna měla obklopit poradci, kterým důvěřuju. Nenapadal mě lepší válečník, kterého bych mohla mít po mém boku, a který navíc už prokázal, že je jeho oddanost vůči Isloru silnější než predsudky vůči Ybarisu i Mordainu. „Proč si ale nedokážu pomoci a pořád si představuju, jak se vy dva oddáváte hrátkám ve stylu velitel a poddajná služebnice?“

„Poněvadž jste zvrhlík,“ opáčí mi.

Teatrálně zalapám po dechu. „Copak takhle se mluví s královnou?“

„Poněvadž jste zvrhlík, *Vaše Výsosti*.“

Nad jeho nestydatostí si odfrknu, ale vlastně se mi na něm líbí. Jarek a já jsme byli dlouho na nože – nevrlý válečník mnou pohrdal, nevěřil mi ani za mák a hned několikrát mi přál smrt, což jsem mu všechno oplátila –, ale od bitvy proti odrostkům a hrůzostrašnému grifovi jsme pro sebe navzájem našli respekt a důvěru, byť jsme to zatím ani jeden nahlas nevyjádřili. Oba ty vřelé pocity schováváme pod pořádným nánosem arogance a samolibosti.

To není jediná věc, která mezi námi zůstala nevyřčená. Jak se věci skutečně mají, jsem mu už naznačila jedné tiché noci na širé planině, jen krátce předtím, než se na nás ze stínů vrhli odrostkové s merthovými provazy. Jakmile Jarek pochopil, že to souvisí s osudy, hned mě umlčel, protože zbytek radši ani slyšet nechtěl. Od našeho příjezdu do Ulysede stál po mém boku, zatímco mě Gesine zdokonalovala v mých vzývačských dovednostech, ale nikdy se nedožadoval vysvětlení, kterého by se ode mě stejně nedočkal. Svou skutečnou náтуру jsem ale rozhodně nepřiznala.

„A řekl ti taky, že mě máš násilím vytáhnout z postele, jestli ještě nebudu vzhůru?“ zvolám, zatímco stoupáme po schodech.

Jak se Elisaf zešíroka usměje, přimhouří své sytě hnědé oči. „Jeho Výsost na vás už čeká v plánovací místnosti. Stál si za tím, že při probírání naléhavých záležitostí má být královna vždy přítomna.“

Královna. Kdy už mi přestane připadat, že tím vždycky myslí někoho jiného?

„Jakých záležitostí? Tvého uvedení do šlechtického stavu?“ To je takový vtip, na který poukazujeme od chvíle, kdy se Elisafovi dostal do rukou jeden z Atticusových dopisů, ve kterém sliboval zlato, léno a šlechtický titul tomu, kdo zajme proradnou ybariskou princeznu a doveze ji do Ciriley. „Vyhlédl sis snad už na mém *širém panství* nějaký kus půdy, který by se ti zamlouval?“

„Vlastně ano, vyhlédl, Vaše Výsosti. Na opačném břehu řeky je lán, který se zdá pro zemědělství jako stvořený. Už teď se tam dá najít pár akrů kultivované půdy a taky kurník a vepřín. O krmení zvířat se zatím stará Fearghal.“

„To mi zní, jako by ses chtěl dát na farmaření.“ Nymfy opravdu myslely úplně na všechno.

„Třeba mu to s kosou půjde líp než s mečem.“ Podrážky Jarkových bot na mramorových schodech při každém kroku skřípou. Přitom se umí pohybovat tiše jako myš, když chce.

„A přece jsi to byl *ty*, kdo se nedávno nechal přemocť odrostkem,“ utrousí Elisaf nonšalantně.

„Těch odrostků bylo *pět* a měli surovou merthu,“ opácí Jarek a jednou rukou si mimoděk přejede po hrudi tam, kde tehdy měl zabodnutou dýku. Gesine musela vynaložit veškeré úsilí, aby ho udržela při životě.

Jestli tenhle verbální duel rychle neutnu, dojde už brzo na pěsti. „Jaké *naléhavé záležitosti* chce Zander probírat?“ Před několika hodinami mě nechal samotnou v posteli, jen mi vtiskl polibek na čelo a něžně mi naznačil, že bych neměla zaspát – protože máme až moc práce a tak málo času.

Elisaf změní výraz, po humoru teď v jeho tváři není ani památky. „Obávám se, že jde o rozhodnutí, která nejde odkládat. Ohledně našich dalších kroků.“

„Takže... jako obvykle,“ utrousím, zatímco dál stoupám po schodech.

Plánovací místnost jsme v Ulysede našli už druhého dne, nachází se vysoko ve věži, která shlíží na řeku i město pod sebou. Oproti Zanderově plánovací místnosti v Cirilee je to příjemná změna – ta jeho je totiž oválná, bez oken a nachází se v přízemí hradu. Do téhle provzdušněné místnosti s minimem nábytku proudí díky širokým oknům denního světla víc než dost. V jednom rohu stojí prostý dřevěný stůl s psacími potřebami a razídkem se symbolem dvou půlměsíců, určeným pro voskové pečeti.

Daleko důležitější je však kamenný kvádr uprostřed místnosti, na kterém je rozprostřená mapa. Jsou na ní vidět Islor i Ybaris, navzájem oddělené velkou Propastí. Vzhledem k tomu, že město bylo zapečetěno už před několika desítkami tisíc let, vyvolává to další otázky.

„... už dorazili do Kamsteadu, takže zjistí, že jsme pokračovali na sever. Pokud tedy pořád ještě neprocesávají vesnice kolem Norcasteru.“

Při pohledu na Zandera, který se sklání nad stolem a kovové rukavice má odložené stranou, aby vynikla jeho svalnatá předloktí, až bude rukama přejíždět po mapě, se mi zatají dech. Tenhle výjev teď vídám

často – jeho pohledná tvář je celá ztuhlá, jak na svých bedrech nese plnou tíhu problémů Isloru, a zlatavě hnědé vlasy má sčesané z tváře, nejspíš si do nich z frustrace mimoděk zajel rukou.

I když je oděn v kožené zbroji válečníka, pořád působí vznešeně.

A je jenom můj.

Kdyby někdo té zlodějce šperků z New York City řekl, že ji zrzavá kouzelnice přenese do paralelního světa, kde bude obývat tělo proradné princezny a požene se za jakýmsi kamenem ve jménu boha ohně, nejspíš by se dotýčnému vysmála do tváře a měla ho za blázna.

A přece je teď zamilovaná do krále, který se vzdal svého trůnu i celého království, aby jí zachránil život.

Zander mi vždycky připadal jako socha v nadživotní velikosti, a to už od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali na říčním břehu před cirilejskými branami, kde byl v plné zbroji a u srdce mi držel špičku dýky. Během následujících dní, týdnů a měsíců sehrál v mém životě snad všechny možné role, od popravčího přes věznitele, neochotného komplice, překvapivého spojence a podezřívavého milence.

Teď ovšem drží klíč k mému srdci, právě on je důvodem, proč přijímám všechny nové výzvy, před které mě tenhle svět staví.

Zander se přestane soustředit na mapu a místo toho sleduje můj příchod. „To mi hlava nebere, že vydržíš tak dlouho spát.“ Z tónu jeho hlasu je zřejmé, že to myslí v žertu.

Dojdu až k němu. „Kvůli *někomu* jsem byla vzhůru dlouho do noci.“

„Mě taky někdo nenechal usnout, a stejně už jsem stačil přejít přes půl Ulysede.“ Skrze jeho ocelovou masku pronikne špetka humoru a na okamžik vezme moji ruku do té své, hned vzápětí se ale zase pustí. Už jsem si zvykla na to, že má Zander dvě tváře – tvář vášnivého milence, který trpělivě laská každý coul mého těla, a tvář neústupného vladaře, jenž šetří slovy a v jednom kuse se mračí. Svoji vášnivě strážce může dávat prostor jedině v soukromí naší ložnice, ale mně to nevadí. Připadá mi to opojné, když přes den vídám tuhle jeho kamennou verzi, jen aby mi pak v noci dal pořádně do těla.

Před ostatními ovšem vystupuje coby vyhnaný král, který nemyslí na nic jiného, než jak znovu získat trůn a zachránit Islor.

Byť se to oboje zdá zhola nemožné.

Když teď legionáři k vlastní spokojenosti shledali, že se mezi městskými hradbami neskrývá žádná hrozba – respektive žádná bezprostřední –, tráví Zander takřka všechny čas v téhle místnosti přemýšlením o svém dalším kroku.

„Mluvil jsi o Telorovi a jeho armádě?“ Očima na mapě přelétnu z našeho útočiště ve Venhornském pohoří na jih, směrem k Norcasteru.

„Ještě jsme ho nezpозorovali, ani Ybarisany, ovšem naši zvědové mohou pokrýt jenom omezený prostor, protože se musí včas obrátit, aby to sem stihli ještě před západem slunce.“

Konkrétně se chtějí vyhnout odrostkům, kteří vylézají po západu slunce a loví nesmrtelné pomocí paralyzujících provazů ze stříbrné merthy, co jim ybariská pricezna věnovala v rámci dohody, jejíž podmínky pořád ještě neznáme. Právě kvůli nim jsme přišli o dva legionáře, kteří padli do zajetí v Norcasteru, a také několik dalších, kteří položili život při přepadení cestou sem.

„Z odrostka, kterého... vyslýcháte, jste pořád nic nedostali?“ Abarrane stojí na opačné straně stolu, vlasy v barvě zralé pšenice má spletené do copu a štíhlou, ale svalnatou postavu má opásanou dobrým tuctem zbraní. Ve tváři má zase ten svůj typický, smrtelně vážný výraz.

„Zatím ne, ale však on povolí.“ Velitelka Zanderových legionářů od našeho příchodu vychází každou noc mimo hradby Ulysede, aby tam od zajatce mučením zjistila, kam unesli Iaga a Drakona.

Budťo povolí, nebo zemře. Dobře se o ní ví, že nerada dělá věci po dobrém.

Fakt, že je zajatec pořád ještě naživu – a nepromluvil –, je zarážející.

„Jestli ti doteď nic neprozradil, tak už tomu moc nadějí nedávám,“ prohlásí Zander, jako by mi snad četl myšlenky.

„V tom případě si vezmu pár legionářů a začnu pátrat.“

„Bezradné pátrání po dvou legionářích, kteří už jsou dost možná po smrti, si v těchhle horách nemůžeme dovolit,“ zapojí se do našeho rozhovoru také Jarek.

Abarrane po svém někdejším zástupci vrhne nelibý pohled. „Tak je tedy nějak vylákáme.“

„A když jich nechtěně vylákáš sto? Kdyby neměli merthové provazy, byl by to celkem vyrovnaný souboj, jenomže když je *mají*?“ Zavrtí hlavou. „Drakona a Iaga sice najdeš, ale budeš ležet hned vedle nich a někdo se na tobě bude krmit.“

„Tak co tedy navrhuješ? Máme snad naše bratry nechat napospas těm... těm...“ Vztekem se jí zkříví obličej a tenká jizva, co se jí táhne z čela k jednomu uchu, se celá zaklikatí.

„Nic takového nenavrhujeme.“ Zander po Jarkovi vrhne varovný pohled. Abarrane sice dovede být chladnokrevná, o své legionáře ovšem projevuje upřímnou starost, zejména pak o ty, které trénovala už od dětství. „Jenomže teď musíme řešit naléhavější věci než záchranu dvou legionářů. Hudem už se blíží, a když se spojí jed, kolující po našem území, s Atticusovým dekretem, že je smrtelníky možno popravovat bez soudu, Islor se brzy sám zničí.“

„To se už dost možná stalo,“ utrousí Elisaf smutným tónem. „To je jen další důvod, proč bych měl *ihned* vyrazit.“

„A uděláš *co*?“ Jímá mě panika. Není žádným tajemstvím, že by Zander nejradši opustil bezpečí Ulysede a vrátil se do Isloru, kde ho bude nahánět královská armáda a kde nad ním zase získá moc krvavé prokletí, které se mu tolik hnusí. Ostatně o tom mluví už od chvíle, kdy jsme sem přijeli. Mně to ale připadá jako zbytečné riziko a nechci, aby se mu vystavoval.

„Já Telora *musím* dostat na naši stranu. Vládcové ostatních západních panství jej budou následovat. Dokonce i Rengard se vzdá té svojí neutralitě, když při mně bude stát Telor.“ Z jeho hlasu je patrné, že je o tom skálopevně přesvědčen.

„Kolik mužů s sebou bude Telor mít? Tisícovku, jak odhadoval Rengard?“

„Víceméně.“

„Máš po svém boku *patnáct* legionářů, Elisafa a *mě*.“ Přičemž já ještě skoro vůbec neovládám svá spříznění. Sice se učím rychle, jenže právě teď bych asi pořád ještě byla spíš přítěží než přínosem.

„Jedenáct válečníků, a vás *rozhodně ne*,“ upozorní Jarek a zatne čelist na znamení, že to myslí vážně. Když jsem ho jmenovala svým velitelem,

bylo jedním z jeho požadavků, že ze Zoryi, Horika a Lotha vytvoří malou jednotku, která mě bude chránit před všemi hrozbami mezi zdmi Ulysede.

Zander i Abarrane jeho žádost schválili.

A to, že mám zůstat v Ulysede? S tím jsem nikdy nesouhlasila, jenže teď není vhodná doba na to, abych se s tím tvrdohlavým kozlem hádala. „Nemůžeš přece sám vyjet proti tisícovce vojáků, Zandere. To by byla sebevražda.“

Ušklíbne se. „Možná už jsi zapomněla, ale já rozhodně nejsem bezbranný.“

„Ne, to tedy nejsi. Pokud je plánuješ všechny odrovnat, jakmile budou na dosah.“ Jeho elfí spříznění s Malachiovým ohněm je tak silné, že mu stačil jediný plamínek, aby nechal popelem lehnout celý jabloňový sad.

„Tak zrovna tohle v plánu nemám,“ přizná. „Ovšem čím déle tu budeme jen tak nečinně sedět, tím víc času bude mít Atticus na to, aby zjistil, kde se skrýváme, a poslal proti nám další vojáky.“

„Jsem si celkem jistá, že Atticus už ví, kde se skrýváme.“ Nebo má alespoň vágní představu. Rozhodně ale nebude čekat, že uprostřed vlastního území najde další království. Až se to jednou dozví, moc ráda bych u toho byla jako muška na zdi. „Dobrá, takže ty chceš za Telorem skočit na slovíčko? Copak už jsi zapomněl, jak to dopadlo, když jsi s nějakým šlechticem takhle mluvil naposled? V hostinci U Mastného jako v Norcasteru? Tak já ti to připomenu. Málem jsi umřel a tehdy tam s ním bylo kolik, nějakých dvanáct vojáků.“

Zander zatne zuby. „Stejnou chybu už podruhé neudělám.“

„To ne, ovšem mohl by ses dopustit zase nějaké jiné. Telor s sebou má tisíc vojáků. Navíc ještě musíme pamatovat na ty odrostky.“

„A cokoliv dalšího, co by mohlo vylézt ze stínů,“ dodá Elisaf, načež si jednou dlaní přejede po své kožené zbroji. Stehno má sice samý sval, ale taky ho pořád ještě hyzdí nespočet stříbrných jizviček od grifích zubů.

Zander si promne kořen nosu. Tenhle rozhovor už jsme spolu vedli nesčetněkrát, ale zatím jsme se ani jednou neshodli. „Tak co tedy navrhuješ, Romerie? Abychom se dál skrývali mezi těmihle dokonale bílými zdmi?“ Rukou pokyne k našemu okolí. „Co bych to pak byl za krále?“

Byl bys naživu. Ta slova si ale nakonec nechám pro sebe, jelikož pramení z mého vlastní sobectví a na jeho názoru by stejně nic nezměnila. „Nemohlo by to počkat ještě pár dní, aby se s námi mohli spojit Ybarisané? Už víme, že Kamstead pravidelně navštěvují. Dostanou vzkaz, který jsme tam pro ně nechali. Oni přijdou.“

Abarrane si odfrkne. „A vy si jste opravdu tak jistá, že vám budou přisahat věrnost?“

„V jejich očích budu pořád ještě princezna Romeria z Ybarisu, a pokud přísahali věrnost mojí matce, tak se to snad vztahuje taky na mě, ne?“ Pokusím se znít co možná nejvíc sebejistě. Ve skutečnosti netuším, zda už nějak nezjistili, že jsem plány královny Neiliny zradila.

„A když poznají, že už nejsi ta samá princezna?“ zeptá se Zander.

„Nestahujme kalhoty, když je brod ještě daleko. Dej tomu pár dní. Sám jsi to přece říkal – bude potřeba, aby tě Telor vyslechl, a dvě stě Ybarisanů se spřízněním by ho mohlo od okamžitého útoku odradit.“

„Pokud nás tedy Ybarisané sami hned nepobijí,“ opáčí Jarek. Propíchnu ho pohledem. *To moc nepomáhá.*

Zander si založí ruce na hrudi a veškeré své myšlenkové pochody zamaskuje výhrůžným výrazem. „Naše situace je hodně nejistá. Netušíme, co všechno se královna Neilina doslechla a kolik si toho odvodila, můžeme jen předpokládat, že už ví, že jsme odhalili skutečný zdroj toho jedu. Netušíme, jaké rozkazy od ní Ybarisané mohli cestou k nám obdržet, ale zato víme s jistotou, že mezi nimi nějaká komunikace probíhá.“

„Co když zaútočí?“ zeptá se Abarrane.

„Tak budeme doufat, že brány Ulysede ten nápor vydrží. Jestli na nás ovšem Ybarisané zaútočí – jestli na nás *kdokoliv* zaútočí –, nezbude nám, než jim to se vši zuřivostí vrátit.“

„Třeba bychom si u Telora šplhli, kdybychom je pobili ještě před příchodem jeho armády.“ Jarek nasadí zlověstný úsměv.

„Ve tvém podání se to zdá tak jednoduché.“ Zander zase upře oči na mapu království, o které jej připravil jeho proradný bratr. „Rozhodně se teď nechci pouštět do bitvy s Ybarisany ani Telorem. Potřebujeme spojení, nikoliv nepřátele. Pro tažení na Cirileu budeme potřebovat každého, kdo unese zbraň.“

„Takže sem má namířeno Telor s tisícovkou mužů a dvě stovky Ybarisanů, kteří se dost možná obrátí proti nám, a my se nacházíme v době opevněném městě. To je *ideální* chvíle, abys odsud odjel.“ Sarkastický podtón se mi nepodaří skrýt.

Zatne zuby. „Ybarisanům dáme ještě jeden den.“ Vydechnu si úlevou. Víc než jeden den bych ani žádat nemohla.

„V mezičase bych ti třeba mohl pomoci s rozvazováním jazyka toho odrostka.“ Zander kývne Abarraniným směrem.

Ta se usměje. „Tu pomoc uvítám.“

Při představě, jaké metody asi Zander použije, se celá zachvěju. V žaláři pod cirilejským hradem už jsem viděla, jak s pomocí ohně mámil informace z prince Tyreeho. Výslechy ale zatím probíhají vně městských hradeb, takže odrostkovy výkřiky nemusí v Ulysede nikdo poslouchat.

„V tomhle máme jasno. Co objevila čarodějka?“ dožaduje se Abarrane a nenadále tím změni téma.

Pokrčím rameny. „Spoustu knih pojednávajících o věcech, na které nenarazila ani v mordainských archívech. Zajdu za ní, až budeme s tímhle hotoví.“

Jelikož ji moje odpověď neuspokojila, otočí se k Jarkovi a pozvedne obočí.

„Mně připadá, že tam pátrá po něčem konkrétním. Z knihovny vůbec nevychází.“ Vůbec první rozkaz, který Jarek coby velitel posádky Ulysede udělil, spočíval v tom, že pověřil Zoryu, aby Gesine nespouštěla z očí. Údajně proto, aby tím v tomhle neznámém městě zajistil její bezpečí, jenomže já Jarka znám až moc dobře. On jí zkrátka nevěří.

„Co přesně tam hledá?“ Zander ho propíchne pohledem. Jarek si odfrkne. „Myslíte snad, že se nám svěřuje?“

„Bude se nám *muset* začít svěřovat, jestli máme uvěřit, že skutečně stojí na naší straně.“ Jarek není jediný, kdo ke Gesine chová nedůvěru. Zander nijak neskrýval svoje obavy, že Gesine bude vždy cítit věrnost především vůči Mordainu, ostrovu obývaném vzývači, kteří Isořany rozhodně nemají v lásce a mě by hned nechali popravit, kdyby o mně věděli. Jak se zdá, Zanderovo podezření se po otevření bran Ulysede ještě umocnilo.

„Mohli byste si *laskavě* vzpomenout, jakým přínosem pro nás Gesine byla?“ upozorním je všechny poněkud nevrlým tónem. „Z Ciriley jsme unikli jenom díky ní. *Tohle místo* jsme taky našli její zásluhou a tady to krvavé prokletí nepůsobí. Někteří z nás jsou díky ní nadále mezi živými, nikdo jiný by jim totiž pomoci nedokázal.“ Tím narážím na Jarka. „Celou cestu nám pomáhala a ošetřovala nás, ačkoliv jste jí v jednom kuse vyhrožovali.“ A v tom moři nepřátel se stala jedním z mála mých přátel.

„Dělá to ale kvůli nám, nebo kvůli sobě?“ naléhá Zander. „Nenech se splést, že by kněžka, co věří na proroctví, tohle všechno dělala jenom z dobroty srdce.“

„To je možné.“ Nejsem přece hloupá. „Jenomže vy o ní pořád mluvíte jako o nějakém padouchovi, co proti nám kuje pikle.“

Zander se zhluboka nadechne.

„Přisahám při všem, co je mi svaté, že jestli mi zase povýšenecky řekneš, že o Mordainských vůbec nic nevím...,“ procedím přes zaťaté zuby. Je to další téma, o kterém už jsme se několikrát pohádali, ovšem ani jeden jsme zatím ještě nebyli ochotní ustoupit.

Po mojím nevyřčené vyhrůžce si radši dobře rozmyslí, co řekne dál. „Ať už tam hledá cokoliv, nemůže to být důležitější než tvůj výcvik v ovládání spříznění. Nebo je snad podle tebe v *celém* Isloru ještě někdo další, kdo by oplýval všemi čtyřmi?“ Rukama mávne směrem k mapě. „Měla by se soustředit především na *budoucnost*, místo listování v knihách popisujících dávnou minulost.“

„Máš pravdu. Pokud jsme tu tedy skončili...“ Otočím se na patě, odkráčím pryč a doufám, že jsem svoji nelibost dala všem náležitě najevo.

Jarka mám během jediného zlomku vteřiny hned za patami. „Máme svoje důvody, proč jí nevěříme.“

„Ach, opravdu? Jen tak mimochodem, co ta jizva na tvé hrudi? Však víš, ta po dýce, co tě už v podstatě zabila?“ vmetu mu do tváře.

Našpulí rty. „Společně budeme kráčet jenom tak dlouho, dokud budeme mít stejný cíl. Ona je z Mordainu.“

„Sice odtamtud pochází, ale to neurčuje, jaká je.“

„Klidně si to říkejte dál, jestli vám to pomůže.“ Na rtech má zlověstný úsměv. „Sama brzo poznáte, že co se těchhle týče, jsou všichni stejní.“

Mám v živé paměti, jak mi cirilejská knihovna o čtyřech patrech a s železným točitým schodištěm při mé první návštěvě připadala obrovská. Ovšem s knihovnou v Ulysede se to nemůže ani v nejmenším měřit. Tu totiž tvoří tři sestupující podlaží, přičemž každé z nich se táhne dál, než vůbec dohlédnu. Naleštěné dřevěné police jako by ani neměly konce, všechny jsou plné knih, většinou napsaných tím samým jazykem, který zdobí také trůn a oltář ve svatyni. Vzduchem se line vůně papíru, inkoustu a dřeva, ovšem žádná zatuchlina, kterou by člověk v tak starobylé knihovně očekával. Vitrážové okno vysoko nade mnou funguje jako silný filtr, který propouští jenom minimum světla, takže tu panuje spíš přitmní. Naštěstí to kompenzují lucerny, které se samy rozsvěcují – nebo to dělá nějaká neviditelná ruka –, kdykoliv zaznamenají příchod nějakého návštěvníka.

Hradní knihovnu jsme objevili krátce po příjezdu a Gesine odtamtud od té chvíle nevytáhla paty. Většinu času sedí za jedním ze stolů s petrolejovou lampou a neustále se obměňujícím komínkem knih.

Jen pár vteřin po příchodu nás pozdraví Zorya. „Čím jsem si zasloužila tak hrozný trest, veliteli?“

Jarek se usklíbne. „Přisahal bych, žeš mi onehdá říkala, jak knihy a vzyvače zbožňuješ.“

„To byste si možná měl vyčistit uši.“ Zamračí se na Gesine, která se hrbí nad psacím stolem, jako by snad náš příchod vůbec nezaznamenala. „Ta čarodějnice mi v jednom kuse něco poroučí. Najdi knihu s tímhle slovem v názvu, Zoryo, Najdi sekci označenou tímhle symbolem, Zoryo,“ papouškuje jízlivým tónem. „A když to pak pro ni najdu, dočkám se alespoň trochu vděku?“ Fakt, že si Gesine nechává nosit knížky od smrtící válečnice, mě překvapí. Jenom se tím potvrzuje Jarkovo tvrzení, že pátrá po něčem konkrétním. Pátrá tu po něčem určitém a už několik dní si neudělala přestávku, a to dokonce ani na moje lekce ovládání spříznění.

„Kdepak je Pan?“ Rozhlížím se po jeho klukovské tváři. „Měl ti přece pomáhat.“

„Odešel. Kam ani proč, to netuším.“ Zorya obrátí zdravé oko v sloup – to druhé má zakryté koženou záplatou kvůli zranění merthovou čepelí, které utrhla při úprku z Ciriley. „Nejspíš si chtěl zase hrát na krále.“

Nemyslím si. Když Jarek Pana posledně přistihl, jak sedí na trůnu s korunou na hlavě a pokřikoval na své imaginární poddané, tak mu slíbil, že si z jeho kůže udělá nové polstrování na křeslo. Jsem si celkem jistá, že se mladý smrtelník počůral.

Pan svůj úkol v knihovně nejspíš vzdal potom, co mu Zorya pohrozila vyříznutím jazyka za to, jak moc žvanil, a jemu muselo být jasné, že to z její strany nebyla nadsázka.

„Co Gesine hledá?“

„Jak to mám vědět? To by se se mnou musela bavit. Jenže ona z téhle potemnělé místnosti skoro nevychází. Skoro ani nejí. Ani jednou se nevykoupala.“ Nespokojeně ohrne nos. „Včera v noci jsem ji našla rozvalenou na jedné z knih a se slinami u pusy. Musela jsem jí tvář od stránky opatrně odlepit.“ Zorya zavrtí hlavou. „Daleko víc se mi líbila verze, se kterou jsme sem přicestovali. Ale *tahle*? Je nějaká jiná, a mně se to nechce líbit.“

Při těch slovech mi na mysli vytane trocha neklidu. „V čem je *jiná*?“

Zorya pokrčí rameny. „Je roztržitá a uštěpačná. Povídá si sama se sebou. Spíš teda brblá. Nedává to moc smysl.“

To ve mně vyvolá další obavy. Co když...

Jarka nechám s podrážděnou Zoryou a rozeběhnu se tam, kde teď elementálka vysedává, přičemž ve mně s každým dalším krokem narůstá panika. „Našla jsi něco zajímavého?“

Bez odpovědi.

„Gesine?“ Kvůli úzkosti to řeknu o něco rázněji, než jsem chtěla.

Prudce zvedne hlavu. „Ach, Romerie, promiňte. Nějak jsem se zamyslela.“ Pod očima se jí udělaly těžké pytle, černé vlasy má neučesané a šaty celé pomačkané. Takhle neupravenou jsem ji ještě neviděla. Vůbec se nepodobá ledově klidné vzývačce, se kterou jsem se setkala v jednom cirkusovém apatykářství.

V jejích smaragdově zelených očích ovšem zaznamenám dobře známý prohnatý pohled a v duchu se zaraduju, načež kývnu ke knize, do které se zdála tolik zažraná. „Něco zajímavého?“

„Ano, to bych řekla. Alespoň mně to zajímavé přijde. V překládání z tohoto jazyka nejsem tak zdatná jako jiní, věhlasnější mordainští písaři.

Texty jsou dosti archaické, zabírá mi to celou věčnost, ale *myslím*, že autory jsou písaři z dob ještě před věkem vzývačů.“ Natáhne se pro tu, která je na vrcholu komínku. „Píše se tam o jakýchsi mysticích, kteří se podobají vzývačům v tom ohledu, že se rodili s různě silnými spřízněnými, někdy hned s několika osudy. Nerodili se ovšem smrtelným rodičům. Mohli se rozmnožovat a svá spříznění předávali všem svým dalším pokolením. To je úžasné, vidíte?“ V očích se jí zablýskne upřímné nadšení.

„Co se s nimi stalo?“

„Zatím jsem ještě nenašla nic, co by vysvětlovalo, proč se po nich na našem světě slehla zem. Ale jsem si jistá, že to tu někde bude.“ Jednou rukou ledabyle pokyne směrem k policím. „Mordain nemá žádné kroniky z těch dob, jenom těch pár svazků nalezených ve Skatraně a vize věštců. Jelikož nymfy tyhle informace ukryly v Ulysedě, musejí být nějak důležité.“

„To proto tě Zorya včera musela doslova odlepit od stránky? Protože jsi tak zoufale chtěla zjistit, jak to s těmi mystiky bylo?“

„Zoufale jsem se o nich snažila zjistit *úplně všechno*. Tady se skrývá tolik poznání.“ Gesine zapluje zpátky do židle a ve tváři se jí objeví smrtelně vážný výraz. „Mohli bychom tu najít celou spoustu užitečných informací, jenže se obávám, že už mi dochází čas.“

Ani se nemusím ptát, co tím měla na mysli, jelikož právě kvůli těm samým obavám jsem sem měla tolik naspěch. Gesine v hlavě odtikávají hodiny, stejně jako všem ostatním elementálům, a odpočítávají osud, kterému žádný z nich neunikne – přeměnu z mocného vzývače na vetchého věstce. Ten osud by potkal také mě – byť bych to sama pořádně nechápala –, kdybych zůstala Romy Wattsovou v New York City a nepřenesla se do tohoto nesmrtelného těla.

Obě máme v živé paměti, jak to vypadá. Je tomu jen něco málo přes týden, co jsme takhle přišli o Iancu, která ležela zabalená ve zvířecích kůžích, celá zesláblá, a pokřikovala nesmysly, jak postupně ztrácela kontakt s realitou.

Kdy to samé potká Gesine, to nemůžu říct s jistotou, ovšem proslýchá se, že přeměna nadejde někdy mezi třicátým a čtyřicátým rokem života, přičemž u mocnějších elementálů se začíná projevovat dřív.

Gesine je třicet šest let a do vínku dostala hned tři různá spříznění. Mohlo by ji to potkat za čtyři roky, ale taky za čtyři měsíce nebo čtyři týdny. Klidně by se to mohlo stát už zítra.

Zaváhám. „Cítila jsi... *něco*?“ Wendeline mi kdysi říkala, že si některé elementálové začátky přeměny dobře uvědomují, zatímco jiní prostě jednoho dne ulehnu, a probudí se dočista pomatení.

„Kromě zavalení prací a nespokojenosti s místním vybavením?“ Znaveně se usměje. „Možná je to celé jenom způsobené nedostatkem spánku.“

„Zorya říkala, že jsi slintala.“

Gesine zasténá a oběma dlaněmi si přejede po obličeji. „Mně už to předhodila hned několikrát. Asi to bylo vyčerpáním. Ani si nepamatuji, že by mě nesla do mého pokoje.“

Odkud se pak Gesine hned hnala zase zpátky sem.

Jenže proč? Vycítím to samé, co Jarek a Zorya – že tu Gesine pátrá po něčem konkrétním. Pokud se nám s tím ale zatím nespěřila, musí k tomu mít své důvody.

„Zkusmo jsem vyrobila pár ochranných opatření, jak jsi mě to učila. Asi už to mám.“ Pomocí svého spříznění s Vin'nylou, sudbou vládnoucí větru, jsem vytvořila několik neproniknutelných bariér, hlavně přede dveřmi. Musela jsem hodně procvičovat. Hned čtyři různé dveře se rozlétly na třísky, když se je Jarkovi podařilo vykopnout, než jsem tomu přišla na kloub. Při pokusu o vyražení těch posledních se v bolestech svalil na zem a potvrdil mi, že moje bariéra byla tvrdá jako skála.

„Učíte se opravdu rychle. A už ani nepotřebujete váš prsten.“ Poklepe na prsteníček, kde jsem ještě nedávno nosila zasnubní prsten princezny Romerie, který sestával ze zlaté obroučky, což byl dar od sudby Aoife, a hladkého, bílého kamene, jehož původ zůstává nadále záhadou. Prý pocházel od nymf.

„Svému účelu již posloužil. Teď už nepotřebuju nic skrývat.“ Hučení vzývačské magie hluboko v mém nitru mi teď vůbec nepřipadá jako rušivý šum. A taky už jsem se smířila s faktem, že budu místo svojí staré tváře v zrcadle vidat obličej princezny Romerie. „Na čem bychom mohly zapracovat příště?“

„Zvedání hradeb z plamenů, například?“

Přimhouřím oči. „To už jsi mě naučila, vzpomínáš?“ I když napoprvé jsem to dokázala sama, protože si to zrovna situace žádala.

Zamrká. „Pravda, to už jsem vás učila.“ Očima zase zatěká ke svojí zdánlivě nekonečné sbírce knih. „Když já jsem tak unavená.“

„Tak by sis možná měla udělat přestávku. Není tu přece nic *až tak* důležitého, ne?“ Své podezření se pokusím nedat najevo. Toho si užije dost od ostatních, takže jí nechci přidělovat starosti.

„Obávám se, že se přece jenom něco najde,“ pronese vágně. „Jenže tady je toho až moc, abych to sama všechno stihla.“

„Zorya a Pan ti přece pomáhají, nebo snad ne?“

„Ano, jenomže to nestačí.“ Zavrtí hlavou. „Kdepak, tohle si žádá odborníky. Celé tucty.“ Zaváhá, jako by si ke svým dalším slovům potřebovala dodat odvahy. „Najdou se tací, kteří by pro zefektivnění bádání mohli použít svých spřízněných.“

„A kde se dotyční dají najít, tedy kromě Mordainu?“

Kousne se do spodního rtu, což mi jako odpověď bohatě stačí, a ona to tak možná i zamýšlela. Zander mě varoval, že Gesine o něco takového požádá a že až ta chvíle nadejde, musím razantně odmítnout. Po zradě, které se na něm dopustila Wendeline, mu nemůžu mít za zlé, že by tu další vzývače nevítal s otevřenou náručí.

Skoro až slyším, jak to Gesine šrotuje v hlavě, zatímco se snaží přijít na argument, kterým by mě přesvědčila.

„Tím pádem bychom jim museli říct o Ulysede i o tom, jak jsme brány města otevřeli, a tudíž jim taky vysvětlit, co jsem ve skutečnosti zač.“ Všeuvzávačka. Už moje narození považují za zločin, který se trestá smrtí, jako to poslední dva tisíce let dělali se všemi mými předchůdci.

„Tyhle obavy s vámi sdílím,“ začne pomalu. „Já ale nemyslím cech jako celek –“

„Dá se něco takového vůbec udržet v tajnosti?“

„Písařům se to zatím dařilo, alespoň ohledně faktu, že se Ianca obrátila na osudy. Celé roky.“

„Pokud je ti známo. Jenže *kdy naposledy* jsi s nimi byla v kontaktu? Ještě před tím vaším útekem z Argonu? To už jsou celé měsíce. Mezitím se všechno změnilo. Teď už si jeden nemůže být ničím jistý.“

Kousne se do rtu. „Věřím, že vrchní písařka zasvětila jenom ty, u kterých nebylo zbytí.“

„Inu, já ne.“ A Zander se mnou o tomhle nechce vůbec mluvit. „Rozhodně nepotřebujeme, aby královna Neilina zjistila, že nejsem její dcera, a vzkázala to dvěma stům Ybarisanů, co jsou právě teď na cestě sem.“ S trochou štěstí. „Poručí jim, aby mě zabili. Nemůžou mít ponětí, že nejsem pravá princezna Romeria. Budeme je potřebovat, až se tu ukáže Telorova armáda. A co se stane, když si ta tvoje vrchní písařka řekne, že jí proroctví nestojí za to, aby se nějaká vševzývačka potulovala po světě, nebo si dokonce hrála na královnu Ulysede?“ S důrazem na slovo *hrála*. S každým dalším slovem zvyšuju hlas, jak se cítím čím dál víc v ohrožení.

„Proroctví už jasně předpovědělo, že se nymfy na tento svět někdy během věku vzývačů navrátí, a některý vševzývač tudíž musí všechny úklady přežít. Někde v hloubi duše to vědí, i když si to ještě neuvědomují.“

„Což ovšem ještě neznamená, že budou jen tak sedět na zadku a nechají všemu volný průběh. Sama jsi říkala, že hodnotu proroctví v Mordainu mnozí neuznávají.“ Zavrtím hlavou. „Je mi líto, Gesine, ale je to až moc riskantní. Takhle dlouho jsem naživu zůstala jenom proto, že jsem si svoje tajemství dobře střežila.“ Dokonce i Zander by mě nechal zabít, kdyby se to dozvěděl hned na začátku.

Znepokojeně sraští čelo. „V tom případě bych vás asi měla upozornit, že je poněkud pozdě. Věci už se daly do pohybu.“

Sevre se mi žaludek. „Jak to myslíš, že je příliš pozdě? Jaké věci?“

„Písařům už se doneslo, co jste ve skutečnosti zač.“

„*Jak? Kdo jim to prozradil?*“ Můj ustrašený hlas se rozléhá celou prostornou knihovnou.

Bez jediné známky výčitek svědomí se mi zahledí do očí. „To *já*.“

KAPITOLA TŘETÍ

Agatha

„Vrchní písárko, podívej, co dovedu!“ Paityn pozvedne ukazovák, na jehož špičce plápolá drobný plamínek, přičemž sama šťastím celá září.

„To se ti povedlo. Zase mi to ukaž, až se ti podaří udělat třikrát tak veliký. A procvičuj si to někde *venku*, na mýtině, ať nám celý cech nelehně popelem.“ Zatímco kolem svojí žáčky procházím, přinutím se k úsměvu, ovšem ani nezpomalím a svitek ve svých rukou sevru ještě pevněji. Ten dopis bych měla dobře schovat – u všech osudů, měla bych ho spíš *spálit* –, než mě s ním někdo uvidí, jenže Allegra ho bude potřebovat. Navíc, jak Allegru znám, tak by Gesinin vzkaz chtěla vidět na vlastní oči, než by mým tvrzením uvěřila.

Já sama tomu sotva dokážu uvěřit.

V Isloru se nachází vševzývačka z jiného světa, coby součást Malachiových plánů? Za svých necelých osmdesát let na tomto světě jsem ještě nic podobného neslyšela. V archivech se o tom nepíše ani slovo, to bych věděla. Celý svůj život jsem strávila ponořená do zápisků věštců i vzývačů a na dosah ruky jsem měla nesmírné vědění.

A přesto si nevím rady s tím, jak postupovat dál.

Allegru bych do věci raději nezatahovala. Druhá nejvyšší představená cechu je příliš mladá a ambiciózní, znervózňuje mě tím, jak dobře se umí přetvařovat. Svou prohnaností si v ničem nezadá ani se samotnou královnou Neilinou, až se občas bojím, jestli jsem se nechytla do nějaké její sítě. Není žádným tajemstvím, že si Allegra v rámci cechu myslí na roli První. Ale čeho všeho bude schopná, aby toho postavení

dosáhla... to je jedna z otázek, kvůli kterým dlouho do noci zírám do stropu.

Ze všech čelních představitelů Mordainu je však Allegra jediná, kdo si práce písarů váží. Ostatní se na nás dívají skrz prsty, a to jak kvůli našim slabým spřízněním, tak kvůli důležitosti, kterou přikládáme věštčům. Jsme za odpadlíky, kteří nevládnou dostatečnou mocí, aby byly k čemukoliv užiteční, snad kromě zapisování poznatků a vzdělávání těch úplně nejmladších vzývačů.

Ohledně Allegřina zapojení už ale stejně nemám na vybranou. Sama nemám to správné spříznění, abych dopis poslala zpátky Gesine, a nikdo z písarů není dost silný, aby zaručil, že ke svému adresátovi doputuje. *Musíme* ale udržet otevřený komunikační kanál, jestli se chceme dozvědět víc o té vševzývačce a o tom, co pro životy nás všech znamená.

Podél cimbuří dojdou až k cechovní věži. Za ní se rozléhá skalní masiv, modrá hladina oceánu a až na samotném horizontu, na opačném břehu kanálu, se na slunečním světle třpytí drahokamy, kterými je posetý argonský hrad. Severně od Nyosu skýtá Mordain dechberoucí vyhlídky na hory a sytě zelený lesní porost. Jako malá jsem si nesmírně užívala dny, kdy nás učitelé nechali procházet po lukách a sbírat tam rostliny a houby pro potřeby botaniků a chemiků.

I po těch desítkách let si tu radost občas připomenu tím, že vezmu svoje mladé žáky do přírody, aby mi tam dokázali svoje zahradnické dovednosti, než přejdeme ke složitějším lekcím. Pro moje staré kosti se ovšem tamní nerovný terén postupně stává hrozbou. Podobné počiny už jsem musela přenechat na mladších a vhodnějších kolezích, držím se spíš ve vlhkých, potemnělých tunelech, kde se písari lopotí o sto šest, i když se jim za to nedostává vděku.

Také samotné město Nyos je rozlehlé a plné pozoruhodností, především cechovního komplexu ve svém středu, který se tyčí do výšin a svými špičatými věžičkami vysílá jasný vzkaz vzývačům i dětem, které sem přišli hledat svůj talent. Právě tento komplex, impozantní monument navržený mistrovskými a umělecky zdatnými vzývači kamene, je vůbec to první, co nově příchozí z Ybarisu uvidí. Když se sem pak ale vrací ze svých cest, většinou se těší spíš na zbytek města – na ulice překypující

životem, plné obchůdků, kaváren a domky připomínající sruby, na stejně smýšlející lidi, kteří chápou, jaké to je sloužit dlouhé roky královně a jejím poddaným.

Poddaným, kteří je ihned po narození zavrhnou, když zkouška prokáže, že jsou něčím víc než obyčejnými smrtelníky.

Když dojdou k těžkým, dřevěným dveřím, zjistím, že generální rada už zasedání zahájila. Dva strážní u dveří ze mě ani na vteřinu nespouštějí oči a ruce zase nespouštějí z jílců svých mečů. Mně vždycky připadalo zbytečné, aby se stavěly stráže před místnost plnou zdatných vzývačů, kteří se sami o sobě ubrání většině hrozeb. Je to podobně směšné jako odívat stráže od hlavy až k patě do zbroje a vyzbrojovat je meči, když jejich spříznění představují zbraně daleko nebezpečnější. Možná ale jde především o to, aby nahnaly strach každému, kdo by chtěl probíhající zasedání rady vyrušit, a to se jim rozhodně daří.

„Zdravím vás, Dariusi, Fatimo.“ Kývám, jako by opožděný příchod na jednání byl za dnešek můj jediný prohrěšek.

Darius překvapeně vyvalí svoje křišťálové oči. Pochopitelně se domníval, že stará bába, která je před nějakými třiceti lety učila, je pod těmi hrůzu nahánějícími maskami nepozná.

Pozvednu bradu. „Doufám, že si oba procvičujete sesílání plamene.“ Ve srovnání s tím, co se naučili po svém přijetí do řad přízraků, jim to musí připadat triviální.

Fatimě se nadšeně zablýsknou oči a já si v duchu představím, jak se jí na rtech vyloudil úsměv od ucha k uchu, jako když byla ještě malá. „Zajisté, vrchní písaržo.“

„Dobrá tedy.“ Krátce kývnu ke dveřím a v duchu se nachystám.

Fatima vezme za kliku. Dveře se otevrou s hlasitým skřípěním, které přiláká pozornost hned několika účastníků zasedání, zatímco já zaujímám své místo.

„... Její Výsost je strachy celá bez sebe. O žádném ze svých dětí už neslyšela celý jeden měsíční cyklus a poslední zprávy z Ciriley nevěstí nic dobrého. Princ Tyree byl prý zajat a na hlavu princezny Romerie zase měla být vypsána odměna,“ hlásí Lorel ze svojí židle u stolu rady, která nedbá mého okázalého příchodu. První je oděná do svého formálního

červeno-stříbrného úboru a vlasy má svázané do drdolu – což prozrazuje, že se právě vrátila z návštěvy v Argonu a odříkává nám přesně to, co slyšela od královny. „Dále se zavázala, že se Isloru pomstí za atentát spáchaný na krále Barrise.“

„A ukázala ti mrtvolu toho údajného islorského atentátníka, který má mít krále na svědomí?“ zeptá se Solange chraplavým hlasem, jehož tón dává jasně najevo, co si o pravdivosti těch obvinění myslí.

Lorel našpulí rty a na kůži všude kolem úst jí vyvstanou vrásky. Do Mordainu přišla až nějakých dvacet let po mně, ovšem čas strávený ve funkci První se na ní výrazně podepsal. „Mrtvolu mi neukázala a já ani nejsem v postavení, abych něco takového žádala.“

„Takový požadavek by se určitě zdál rozumný.“ Allegra se zvedne ze svojí židle naproti Solange. Také ona na sobě má formální, červeno-stříbrné šaty, nejspíš jenom proto, aby mezi ostatními účastníky zasedání vynikla. Obě zývačky zastávají hodnost Druhých. Právě tyto tři čelní představitelky cechu rozhodují, co je ve skutečnosti důležité. My ostatní – nejvyšší zástupci jednotlivých frakcí – jsme vlastně jenom diváky, odpovídáme na otázky a v těch vzácných chvílích, kdy se o něčem hlasuje, si vybíráme, na čí stranu se přikloníme. Nakonec má vždycky ve všem poslední slovo Lorel.

Štíhlá Solange strnule sedí na svojí židli, dlouhé, ořechově hnědé vlasy má spletené do copánků, které si zase svázala do drdolu, aby rysy jejího obličeje působily ostřeji. Ve věku osmatřiceti let je za celou existenci cechu vůbec nejmladší Druhou. „Předpokládám, že zodpovědnost je luxusem, který si nemůžeme dovolit.“

„A jak jinak by si Její Výsost mohla něco takového vykládat než jako projev nedůvěry ze strany Mordainu?“ Lorel vyzývavě pozvedne obočí. Druhá nezaváhá ani jedinou vteřinu. „Osudy chraňte, abych se před ybariskou královnou hned neroztřásla hrůzou.“ Solange je vůbec jediná, kdo se rozhodnutí První opovází takhle okatě kritizovat.

Mezi osazenstvem stolu se najde jenom pár naivků, kteří uvěří, že Lorelino rozhodnutí motivuje ještě něco jiného než snaha potěšit královnu Neilinu – a taky udržet svou dosavadní pozici. A těch, kteří uvěří, že naši jižní sousedé měli s královým předčasným skonem cokoliv společného,

se najde ještě méně. Je až moc dobře známo, že Neilina dohodou s Islorem vůbec neschvalovala a svému muži zazlívala, že na něco takového vůbec pomyslel.

„Jaká je její odpověď?“ Allegra změnila téma dřív, než dojde na pěsti. To byl moudrý tah. Mladá Druhá má sice od přírody talent na spiknutí, zároveň je ale tak dobrou diplomatkou, že její úskoky často nikdo ani nezaznamená.

Než Lorel odpoví, nasadí smrtelně vážný výraz. „Její snahy o burcování lidu se setkaly s úspěchem. Smrtelníci i elfové se do armády hrnou v počtech, jaké svět neviděl od dob, kdy král Ailill a vzývačka Farren prorazili bariéru do Nullingu. Je pevně rozhodnutá, že svoje děti z rukou Malachiových démonů vysvobodí.“

„A co se očekává od Mordainu?“ zeptá se Allegra, byť odpověď už všichni dávno známe. Tohohle jsme se obávali už celé měsíce.

„Elementálky se chystají k odchodu na frontovou linii.“ První narovná ramena, jako by se snad sama také připravovala na bitvu. „Výčlenila jsem přízraky, naše nejlepší léčitele a také architekty, kteří se k nim přidají.“

Kolem stolu se roznese šeptání. Vrchní léčitelka Brigitta po mém boku prudce vydechne, což je jediný náznak, že se jí představa, jak svoje nejlepší a nejmoudřejší posílá do války, nezamlouvá.

„Mordain se s nikým v bitvě neutkal už dobrých sto let,“ promluví Solange s předstíraným klidem.

„Copak se právě na tohle přízraky nepřipravují?“ vmete jí do tváře Lorel.

Solange zatne zuby. Přízraky – jejich nábor i výcvik – má na starost už skoro celou dekádu, od skonu předchozího vrchního přízraku. Až doposud nemusela ani jediného ze svých svěřenců poslat na smrt. „Tohle není válka Mordainu.“

„Jenže jsme jejich spojenci a tohle spojenci dělají – navzájem se podporují.“

Mám co dělat, abych si neodfrkla. Královna Neilina drží Mordain v ocelově pevném sevření, novorození vzývači jí poslouží jako rukojmí, dokud se jejím rozmarům nepodřídíme. Nejsme s ní o nic větší spojenci než islorští smrtelníci se svými vlastníky, kteří je zotročují pro jejich krev.

„Navrhuju hlasování,“ ujme se slova Allegra.

„Na jeho výsledku stejně nesejde. Královna Neilina nás žádá o podporu a já jí coby První hodlám vyhovět,“ deklaruje Lorel bez jediného zaváhání v hlase. „Všichni vyzývači rozmístění po Ybarisu budou svoláni. Nosiči světla, léčitelé, architekti... ode všech se bude očekávat, že odpochoďují k Propasti a královnině armádě pomůžou, jakkoliv jen budou moci.“

Vrchní představitelé jednotlivých frakcí si vymění znepokojené pohledy.

Na válku tu nikdo nikoho nepřipravoval.

Ale královně Neilině na tom nesejde.

Vrchní posel Barra si odkašle. „Máme vůbec ponětí, co se teď na jih od Propasti děje? Informace, které se nám donesly, jsou přinejlepším rozporuplné.“

A jestli se k někomu ty zvěsti donesly, tak to byla právě frakce, která pomocí svého spříznění s Vin'nylou očarovává vrány a havrany, aby přes Propast dokázali přeletět.

Ráda bych odeslání svých dopisů pro Gesine svěřila Barrovi, jenže o mladém mistrovi se dobře ví, že by jednou rád seděl na Lorelině židli. Než ten čas nadejde, musí jí dělat věrného poskoka a doufat, že se za něj u královny přimluví, až jí bude zase šeptat do ucha. Už jen fakt, že teď rozhodnutí První zpochybňuje, byť takhle diplomaticky, představuje značný důvod k obavám. Znamená to, že se mu toho muselo donést hodně.

„A jaké nové informace se tvým vyzývačům donesly?“ Solange má rty semknuté.

„Tak především, král Zander byl vyhnán, zatímco jeho bratr, Atticus, uchvátil trůn pro sebe.“

„Tamní politickou situací se nemusíme zaobírat,“ mávne nad tím Lorel rukou. „Královna nebude vyjednávat ani s jedním z nich.“

„Ano, První, jsou tu ale také znepokojivější zprávy ohledně jedu, který se tou zemí šíří a kterým jsou infikováni tamní smrtelníci, aby zabili nesmrtelné, co se na nich nakrmí.“

„Ten jed pro nás není nic nového. Už jsme o něm slyšeli. Pokud si vzpomínáte, tak právě jím byli zabiti královna Esma a král Eachann.“

„Ano, jenže teď se předpokládá, že zdrojem toho jedu je krev samotné princezny Romerie.“

V místnosti se rozhostí hrobové ticho.

Lorel několikrát zamrká. „To je jasný výmysl Islořanů, jímž se ti Malachiovi démoni snaží všechny problémy, kterým teď čelí, svalit na Ybaris.“

Barra se zhluboka nadechne, aby se uklidnil. Kdyby se vrchní představitel frakce neudržel a obořil se na První, mělo by to pro něj hrozné následky. Přinejlepším by přišel o své postavení. Přinejhorším pak o hlavu. Vrchní botanička Maeve, která je usazená naproti nám, o tom ví své. Tohle je teprve její druhé zasedání rady, její předchůdce totiž předčasně skončil poté, co se na První obořil. „Možná, jenomže ke mně ta samá zpráva doputovala hned z několika zdrojů –“

„To není možné.“

„Tak to bych zase netvrdila,“ chopí se slova Allegra. „Jedna možnost by se nabízela.“

„Něco takového by si žádalo obrácení na osudy, naše sestry-elementálky toho ovšem nejsou schopny kvůli svým límcům, královna Neilina to sama zakázala už před několik staletími.“ Lorel s každým dalším slovem zvyšuje hlas.

V narůstajícím napětí, které teď v místnosti panuje, pocítím náhlé nutkání promluvit a potvrdit, že právě k tomuhle došlo.

Po Allegřině varovném pohledu raději nechám jazyk za zuby.

Lorel se k ní nakloní. „Tohle naznačuješ, Allegro? Že královna Neilina jedné z našich sester sundala límec a přinutila ji, aby přivolala osud?“

Ano! A není to třeba naznačovat. Já s jistotou vím, že se tak stalo. Ianca se k tomu přiznala.

Kdybych to teď ale nadhodila, zároveň bych tím vyzradila všechno to, co písaři ty dlouhé roky tajili, a mnohé z nás bych tím odsoudila na smrt.

Z výrazu Allegřiny tváře se nedá nic vyčíst. „Žádnou takovou zradu nenaznačuji.“

„To bych ti taky radila.“ Lorel poklepe jednou rukou zatatou v pěst do desky stolu, jako by tím pro ni bylo tohle téma uzavřené. „Když už je řeč o elementálkách, Její Výsost si žádá dvě nové coby náhradnice za vzývačky Gesine a Iancu, pokud možno co nejdřív.“

„Ale naše nejstarší jsou pořád ještě příliš mladé. Ještě ani nedokončily řádný výcvik,“ namítne Allegra. Jelikož má výcvik elementálů v gesci, musí to vědět nejlépe.

„Tvé obavy jsem už královně tlumočila, ale ona nadále trvá na tom, že je k ní máme poslat ihned.“

Sklopím hlavu dřív, než si někdo všimne mého úšklebku. *Jistěže* na tom královna trvá. Beatrix a Cressidě je sedmnáct a patnáct let. Jsou mladé a bojácné, takže je půjde snáz přesvědčit, jestli se královna zase někdy rozhodne obrátit na osudy. Tímhle nedostatkem trpěla také Ianca, a právě tak si na ní královna vymínila své.

Prorocví si ovšem vždycky najde cestu, připomenu si v duchu, a jestli Malachi chce, aby tento svět znovu pocítil plnou moc nymf, tak to dost možná plánoval ještě mnohem déle, než se kdokoliv z nás domníval.

„Naše elementálky si budou muset vystačit s výcvikem, který už absolvovaly. Zbytek pochytí v Argonu od svých starších sester. Koneckonců jich tam je celých devatenáct,“ prohlásí Lorel. Další otázka, která by stála za projednání, ale která už je v podstatě rozhodnutá.

Nikdo se nezmíní o dvou elementálkách, které utekly, ani o jejich pohnutkách. Nikdo nepoloží otázku, jak se jim ten útěk vlastně mohl vydařit. Bylo by to totiž v podstatě přiznání, že se jedna – nebo i víc – ze zbylých devatenácti elementálek ubytovaných v argonském hradě na útěku podílela.

„Jednání pro dnešek ukončuji.“

Nohy židlí zaskřípou o kamennou podlahu, jak členové rady spěšně vstávají od stolu, přičemž mnozí si nervózně mnou ruce po té zprávě, že byl Mordain zverbován do války královny Neiliny.

Allegra drží celou cestu ke dveřím hlavu hrdě vztyčenou. „Dnes ji měla zpoždění, vrchní písařko.“ V tónu jejího hlasu se nese výtku. „Doprovod mne, ať si můžu poslechnout tvoji chabou výmluvu.“

Následuju ji ze dveří, byť s ní jen těžko udržím krok, a vzpomínám, jak jsem jí jednou naplácala na holou, protože snědla spolužačce oběd. Společně jdeme podél cimbuří, pak sestoupíme po schodech a vyjdeme na nádvoří. Tam vrhá bronzová socha vzývače Yasona stín na hlouček mladých vzývačů kamene, kteří se právě učí budovat očarované dveře.

„Snažně tě prosím, zpomal. Tyhle staré nohy už nejsou, čím bývaly.“

Allegra si něco otráveně zamručí, ale tempo změní. Očima – zelenýma jako deštný prales po vydatném letním dešti – zatěká kolem, jestli nás někdo neposlouchá. „Něco nového od našich sester?“

„Ano, něco ano. Iancu jsme ztratili, došlo u ní k přeměně. Stalo se tak během jejich cesty na jih.“

Allegra svraští obličej. „Takhle je to ale asi nejlepší. Alespoň se nemuset zodpovídat ze svých zločinů. Od Lorel by se nejspíš rozhřešení stejně nedočkala.“

Pokud je tedy Ianca vůbec ještě naživu. Měla na kahánku už v době, kdy Gesine dopis psala. Je to velká ztráta. Ta vzývačka sehrála klíčovou roli v tom, co se událo, a taky v tom, co se ještě udá. Bude se o ní mluvit ještě celé věky, podobně jako o vzývačce Farren. Kéž bych jen dostala příležitost k tomu, abych její vize budoucnosti zaznamenala na svitcích.

„A jak se to má s tou oživlou princeznou?“

„Ta není tím, čím se zdá.“

Allegra svraští obě obočí.

Zase si v duchu zanářádám, že do celé věci musím Druhou zasvěcovat. Nutno podotknout, že Allegra sehrála značnou roli v tom, že jsme mohli celé ty roky udržovat kontakty – a to jak s Gesine v Argonu, tak s našimi zdroji v Cirilee.

Mělo to však svou cenu. Když nastane ta vzácná příležitost a vrchní představitelky cechu vyvolají hlasování, má můj hlas jistý, ať už s jejím návrhem souzním, či nikoliv.

Zavedu ji do jednoho výklenku, kde nebudeme tolik na očích, a do ruky jí vtisknu svitek.

Hned ho rozbálí, otočí a pozorně přečte. „Někdo na něj seslal stopovací kouzlo.“

„To mě ani nepřekvapuje. Gesine se vždycky rychle učila všechno to, co neměla.“ Teď je to ale pro nás zároveň taky požehnání, jelikož takhle si ji naše odpověď zaručeně najde.

„Kde jí je teď vůbec konec?“

„Cestuje na sever, směrem k Venhornu.“

„Venhorn. Pořád ještě doufá, že něco objeví ve Skálotvrzi.“

„Domnívá se, že to nějak souvisí s proroctvím.“ Zapálenější začku než Gesine jsem ještě neviděla.

Po dalším zběžném ohlédnutí kolem Allegra dopis rozbalí.

Pozoruju, jak téká očima ze strany na stranu, dokud najednou nevzplanou.

„Vševzývačka,“ sykne, načež si od čtení dá krátkou přestávku, aby po mně vrhla polekaný výraz. „Jak je to možné? Spříznění přece nemůže nikdo jen tak udělit, dokonce ani osudy samotné!“

„To netuším, ale král Isloru už o tom ví.“ Respektive bývalý král.

Gesinin dopis kromě jiného potvrzuje také zvěsti, že utekl. „Ale stejně nic nedělá... jelikož je do ní pořád ještě zamilovaný. Pochopitelně, tak to přece Aoife chtěla,“ mrmlá si Allegra pod vousy, zatímco dál čte.

Ani nemusím upozorňovat na další řádek, na kterém Gesine prohlašuje, že tahle verze princezny svého bývalého snoubence doopravdy miluje.

Allegra zalapá po dechu. „Je si tím Gesine jistá?“

„Povstala jako dcera mnoha a královna všech,“ odrecituju jí přesné znění slovo od slova. „Nedokážu říct, co všechno dalšího si Gesine dala dohromady od chvíle, co ten dopis poslala. Přinesl nám ho obyčejný poštovní holub.“ To vyčerpané zvíře se při letu nemohlo opírat o žádná kouzla, s výjimkou toho, kterým Gesine zaručila, že si sem najde cestu. Zrovna tábořili u města Bellcross, na severu, a jí se podařilo vystrchat trochu papíru a taky někoho přesvědčit, aby ho pro ni odeslal. Od té doby uběhly dost možná celé týdny a spoustu se toho mohlo změnit.

„Tohle...“ Se zamračením si přečte naškrábaný text ve spodní části stránky, který jako by tam někdo narychlo připsal. „Ulysede. Co to má být? Jaktěživ jsem o tom neslyšela.“

„To ani já.“ Ukážu na kresbu zachycující dva překrývající se půlměsíce. „Jenomže věštcí tenhle symbol opakovaně vídali. Nikdo zatím neodhalil, jaký skrývá význam. Tohle je vůbec poprvé, co ho můžeme s čímkoliv spojit.“ S jedním slovem. Jménem. Co se pod ním skrývá?

Allegra zavrtí hlavou a list zase složí. „Představa, že má nějaká vševzývačka takhle blízko k islorskému králi, který se zoufale touží vrátit na trůn, se mi vůbec nezamlouvá. Za jakou cenu, Agatho? Jak dlouho potrvá, než z toho bude katastrofa, na které ponese můj díl viny?“

Od chvíle, kdy jsem Allegru do celé věci zasvětila, to není poprvé, co se takhle polekala. Splétat pavučiny lží, to vyžaduje úsilí a talent. Stačilo by jediné prořeknutí a určitě by na ni přišli a taky na nás ostatní.

Poplácám ji po rameni, jako když chce výrazně starší učitelka povzbudit svou žákyni. „Své schopnosti ještě pořádně neovládá. Gesine ji učí, ale zabere to měsíce, možná celé roky, než začne představovat skutečnou hrozbu. Ať už se stane cokoliv, bude to podle proroctví. Do toho se nemůžeme vměšovat.“

Bylo to právě vměšování ze strany vzývačky Wendeline, co nás sem dostalo,“ připomene mi.

„Nebo se děje přesně to, co se dít má.“

Vydechne si, jako by ji má slova alespoň trochu uklidnila. „Odpověď sepíšeš ty?“

„Hned se do toho pustím. Ještě dnes večer ti ji předám, abys ji mohla odeslat.“

S Gesine se známe odnepaměti, vidím to jako dnes, jak jsem ji onedý našla celou od prachu a zavalenou svitky, když vynechávala hodiny vzývačských dovedností. Ona moje písmo hned pozná. Kdyby to psal někdo jiný než já a Gesine, dost možná by opomněl něco důležitého. Ovšem zaručit, že se má odpověď dostane ke svému adresátovi, může jedině Allegra.

Když se ozvou další hlasy, nacpe mi Allegra srolovaný svitek do kapsy. „A kdy bude podle tebe Alara připravená, aby se zapojila do výcviku s ostatními elementály?“ zeptá se nahlas.

„Jiskra k Aminadavovi už v ní vzplála, jenže ta k Aoife pořád ne a ne chytout.“

„Stejně ji za mnou můžeš poslat. Jak se zdá, brzo se pár míst uvolní.“

„Jak si přeješ, Druhá.“ Po úkloně se spěšně vydám do svého podzemního brlohu.

„Dostane se ti konečně odpovědi, děvče zlaté?“ Špičkami prstů přejedu po kudrlinkovém písmu vyrytém do kamene. Nyoské cechovní věže byly vybudovány před mnoha tisíci let, na skalnaté hoře plné jeskyní, které si písáři posléze zabrali jako svoje teritorium. Tou dobou už byly nymfy

považovány jenom za pohádkové postavy, o kterých se vyprávělo dětem, a kolem téhle stěny jsme na každodenní bázi procházeli, aniž by se nám dostalo odpovědí, po kterých mnozí z nás bažili. Patřila k nim také bystrá a zvědavá Gesine.

Skřípot podrážek bot o kámen mě na návštěvníka upozorní jen asi vteřinu předtím, než zaslechnu dívčí hlas. „Vrchní písárko, ty jsi mě sháněla?“

Odtrhnu se od tajemného nápisu. V klenbovitém průchodu stojí má žačka, s dlouhými světlými vlasy spletenými do copánků. „Ano, Alaro. Sbal si věci. Přestěhuji tě do elementálského křídla.“

Alara vyvalí svoje modré oči dokořán. „Copak v sobě nemusím objevit alespoň dvě spříznění, než mě tam pustí?“

„Obvykle ano, ale když se mi v tobě tu Aoife nedaří vypátrat, třeba bude mít Druhá víc štěstí.“ Však mně by se to povedlo, kdybych měla dostatek času. Vždyť dívence je teprve jedenáct.

„Ale... ale... já chci zůstat tady, s tebou.“

„Na tom, co chceš ty, nijak zvlášť nezáleží.“

Zachvěje se jí spodní ret a já se k ní rychle otočím zády, aby neviděla slzy, které hrozí, že už se co nevidět spustí. Alara do Mordainu připutovala ještě jako nemluvně a přebývala ve vesnici mimo hradby cechu jako všechny ostatní děti, dokud se u ní nezačalo projevovat spříznění. Pod mými křídly byla poslední dva roky a správně by pod nimi měla ještě alespoň dva roky zůstat. Už dobře vím, že bych si k těm dětem neměla vytvářet žádné pouto, když společně strávíme jen tak málo času, jenže ona mi svou neukojitelnou touhou po vědomostech tolik připomíná Gesine. „Jestli se budeš dobře učit a budeš mít zrovna chvíli volno, budeš nás tu moct navštívit.“ Předstírám, že veškerou pozornost soustředím na nymfí nápis. „Teď už ale běž. Všechno si sbal. Doprovodí tě vzývač Joseph.“

„Ano, vrchní písárko.“ Odchází ode mě poněkud neochotně, vzlykat začne ještě dřív, než se ztratí z doslechu.

Dopřeju si hluboký výdech. Takhle to bude nejlepší. „Vrchní písárko?“

Nadskočím. „Cahille, už jsem ti přece řekla, abys mě takhle nelekal!“

„Omlouvám se. To nebylo schválně.“ Jeho hluboký, adolescentní hlas je plný výčitek.

Ustálím svůj dech. „Co potřebuješ?“

Vyhlédne do chodby. „Co se Alaře stalo?“

„Alaře se nic nestalo. Odteď se bude učit společně s elementály.“

„Už?“ V bledě zelených očích, které mu silně kontrastují s bronzovou pletí, se zablýskne nevěřícnost. Od jejího příchodu od sebe ty dva nedokázalo nic rozdělit, jako by byl její starší bratr. „Nemohl bych s ní jít taky já?“

„Ne, Cahille. Už jsme to přece probírali. Alara dostala do vínku silné spříznění se dvěma osudy. Vycvičí se jako elementálka a pak odcestuje do Ybarisu, aby sloužila královské rodině. Tvé místo je tady, mezi písáři, kde budeš bdít nad naší minulostí i budoucností.“

„Protože jsem slabý.“ Se zařatou čelistí sklopí zrak k vlastním botám.

„Kdepak, Cahille, to jenom tvoje *spříznění* je slabé, jako je tomu u všech písářů. Ale o to silnější jsme byli obdařeni myslí, díky které můžeme být zrovna tak užiteční.“ Sedmnáctiletému mladíkovi lžu s úsměvem na rtech.

Protože kdyby se o něm kdokoliv dozvěděl pravdu, putoval by hned za úsvitu na popraviště.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Atticus

„Kdepak je ti konec, drahý bratře?“ Vrstevnice na topografické mapě Isloru mi začnou splývat, jak se v mysli odeberu někam dočista jinam.

Vím, kde Zander je – nebo to můžu alespoň odhadnout. Zprávy, které jsem postupně dostal, skládají mozaiku jeho útěku z Ciriley do Bell-crossu a pak ještě dál na sever. On a těch pár přeživších válečníků z řad legie se snaží najít úkryt někde ve Venhornském pohorí. Kolik jich ale ještě zbývá? Ve městě zůstala celá hromada mrtvol.

Důležitější otázkou je, co dál? Jak dlouho se *velký* král Isloru vydrží skrývat v tamních jeskyních, obklopený příšerami z Nullingu a odrostky, zatímco se královstvím, kterému kdysi vládl, šíří krev té zrádné Ybarisanky?

Jestli svého bratra alespoň trochu znám, tak moc dlouho ne.

Malá, válcovitá ampulka mě v dlani pálí, ačkoliv je ve skutečnosti studená. Boaz mi ji přinesl dnes dopoledne – našli ji ve skryté kapse sluhu jednoho koželuha, který do Ciriley přicestoval za obchodem. Smrtelník se ani nedostal na popraviště. Teď se houpe na ulici na provaze. Bez soudu. Jasný a surový vzkaz pro všechny, kteří pořád ještě váhají, jestli si to svinstvo chtějí sami vzít.

Jak mohlo *úplně všem* uniknout, že to byla Romeriina krev? Obzvlášť po tom, jak dopadl ten daaknar? Takhle zpětně se to zdá očividné. Wendeline to věděla, ale předhazovala nám lži, na které jsme jí skočili. To byla z naší strany chyba, jedna z mnoha. Já už ji ale nehodlám opakovat.

Ampulku pozvednu a tmavě hnědou tekutinu uvnitř si dobře prohlédnu. Nutno podotknout, že se krvi moc nepodobá, alespoň ne té syté

červené, co vysáváme z žil smrtelníků, ani té, co se Romerii valila z nosu, když ji Tyree přirazil tváří napřed k mřížím svojí cely v žaláři. Jen osudy ale vědí, co se s ní stane, když se odebere a uloží do skleněné nádoby.

A vědět to budou moc dobře, jelikož taková zbraň, jakou je princezna, může pocházet jediné od nich. Opojně, návykové a překrásné stvoření, které dokáže okouzlit nejenom krále, ale také jejich bratry.

Zdrojem vši bolesti v Isloru je princezna Romeria, ať už si to pamatuje, nebo ne.

Z toho přetrvávajícího pocitu zrady mi naskakuje husí kůže. Pořád ještě nedokážu z hlavy dostat upřímně zděšený výraz v Romeriině tváři, když se islorští šlechtici o královské krmi dali do křiku a zodpovědní Ybarisané pak zhynuli v plamenech. Jako kdyby vůbec netušila, co se mělo stát. Jako kdyby nám ohledně svojí ztráty paměti celou dobu říkala pravdu.

Musím přiznat, že se už předtím našly chvíle, kdy jsem jí chtěl uvěřit. Romeria, která procitla po zásahu merthovým šípem, podle mě není ta samá, která pomohla zosnovat útok.

Ale ačkoliv ztratila paměť, je toho pořád epicentrem, a já byl v právu, když jsem jí to všechno kladl za vinu a dožadoval se jejího uvěznění.

„Neměl jsem na výběr,“ prohlásím do prázdné místnosti, jako by se snad ta slova nějak mohla donést až k Zanderovým uším. „Pod tvým vedením bychom Islor dočista ztratili. Doufám, že to chápeš.“

Dveře do plánovací místnosti se mi za zády se skřípotem otevrou. „Vaše Výsosti...“ Strážnému zařinčí kovová zbroj.

Pořád čekám, že na to oslovení odpoví můj otec. Jenomže ten je mrtvý a už téměř čtvrt roku pohřbený, takže se s následky té katastrofické dohody s Ybarisem musím vypořádat já sám. „Co se děje?“

„To jsem nečekala, že se král, který tak zdatně velí armádám na bitevním poli, bude tolik schovávat,“ odpoví ženský hlas.

Z vysokého Saoirseina hlasu mi po zádech přejede mráz. „Já se *neschovávám*. Já přemýšlím.“ Ačkoliv mi vedení tisícovek vojáků do bitvy přijde snazší než manévrování mezi mými vlastními dvořany.

„Doufám, že vás svou přítomností neobtěžuji.“ Ty obavy jenom předstírá.

Poslední dobou mě obtěžují úplně všichni. Saoirse, Adley, Boaz... ti všichni mají vlastní představy o tom, jak bych měl svému království vládnout, a nezdráhají se je vyjadřovat nahlas. Hádám, že Zander si procházel tím samým, když sám trůn předčasně zdědil. Jenomže jeho alespoň náš otec na tuhle roli celý život připravoval.

Já se musím učit za pochodu a často mi připadá, že se mi podlaha pod nohama mění v tekutý písek.

S hlubokým nádechem potlačím svoji podrážděnost a otočím se čelem k budoucí královně Isloru, se štíhlou postavou a cudným úsměvem na rtech, která si to ke mně šine. To proradné stvoření se umí náramně dobře maskovat.

Byť musím uznat, že pohled na Saoirse není vůbec nepříjemný. Když jsem na dceři lorda Adleyho očima spočinul poprvé, před mnoha lety, připadaly mi její ostré rysy přitažlivé a začal jsem s ní flirtovat, aniž bych věděl, s kým jsem vlastně měl tu čest. Jakmile jsem to zjistil, veškerý zájem ihned opadl. Nejde jen o její vazby na Kettling – věhlasné město na východě, jehož vládci baží po moci a mou rodinu by bez váhání svrhli, kdyby se jim k tomu naskytla příležitost. Byla předurčená Zanderovi coby zpečetění spojenectví, pak ale otec dostal ten přihlouplý nápad, že raději uzavře dohodu s Ybarisem, tedy královstvím, které našemu druhu dobré dva tisíce let přálo smrt.

Kettlingští jsou také spíš nepřátelé než spojenci, ovšem alespoň vím, jaké mají pohnutky. Saoirse nejde o nic jiného než si pro sebe nahrabat co možná nejvíc moci. Jejímu otci, lordu Adleymu, se každou noc nepochybně zdá, že těmhle zemím sám vládne, ale snad se spokojí s tím, že mu bude král bedlivě naslouchat a že po mé smrti na trůn nastoupí některý z potomků jeho dcery.

Jak Adleyho znám, tak se na tom druhém už pracuje.

Pro dobro naší země a jejího lidu, připomenou si v duchu už asi po sté od chvíle, kdy jsem s nabídkou k sňatku souhlasil. Naštěstí zatím se Saoirseou nemusím trávit tolik času, abych toho rozhodnutí litoval. „Můžu ti s něčím pomoci?“

„Ano, žádám o svolení vyříznout jazyk švadleně, která pro mě šije svaatební šaty.“

Pozvednu obočí. „To je, doufám, žert.“

„Je zručná, to ano, jenomže to její neustále žvanění nedokážu vystát.“ Saoirse se zastaví několik kroků ode mě a ukazovákem přejede po okraji mapy. „Ovšem k šití přece jazyk nepotřebuje.“

„Tady v Cirilee jsme celkem hrdí na to, že své služebnictvo jen tak nemrzáčíme.“ Jestli je pravda, co jsem o Kettlingu slyšel, tak tam to samé neplatí.

„Jenom žertuji,“ odfrkne si, přičemž z ní přímo srší zklamání.

„Jistě. Ani jsem nepochyboval.“ Čím víc času se Saoirseou trávím, tím víc rozumím, proč před ní dal Zander přednost vražedkyni našich rodičů. Zander s islorskými smrtelníky vždycky soucítí, zatímco Saoirse je dokáže maximálně tolerovat, když je potřebuje ke svému přežití a ošacení. Já s nimi nesoucím tolik jako můj bratr, jenže ani vůči nim nejsem krutý. „Ještě něco?“

„Shromáždění už se schází.“

„Toho jsem si vědom.“ Z trůnního sálu, kde se sešli islorští šlechtici a šlechtičny, jsou slyšet tlumené hlasy. „Chtěla jsi se mnou probrat ještě něco?“ Nebo můžeme tenhle nepříjemný rozhovor ukončit?

„Vzhledem k tomu, co si Islor od posledního hudemu vytrpěl a čemu po ybariské zradě *pořád* ještě čelíme, bych považovala za vhodné, kdybychom rázně vyjádřili jednotu Ciriley a Kettlingu.“

„Kvůli tomu se přece bereme, ne?“ utrousím s předstíraným pobavením. Kettling je možná jenom jedno město, ale stojí za ním téměř celý východ Isloru, kde si Adley mohl až příliš dlouho uzavírat svá vlastní spojení. Další z chyb, kterých se můj otec dopustil.

„Jenomže nemáme času nazbyt.“ Černýma očima mi přelétá po obličejích, jako by se z něj pokoušela něco vyčíst. „Váš bratr na tradice nijak zvlášť nedbal a *ji* hned posadil vedle sebe na trůn.“

Takže odtud vítr vane. Saoirse by Zanderův omyl ráda použila jako precedent. Nechce čekat dny, natož týdny, aby si mohla hrát na královnu. Chce to *hned teď*. Ten samý den, kdy jsme oficiálně oznámili naše zasnoubení, se pokusila nastěhovat do královských komnat, což jsem ale odmítl, jelikož jsem ji nechtěl mít tak blízko u svojí ložnice. A teď tohle. Mělo mi to být hned jasné.

„Pro všechny bude nejlepší, když se budeme držet islorských tradic,“ pronesu pomalu.

„Copak vy nemyslíte, že by irslorskou šlechtu povzbudilo, kdyby nás viděla spolu, Atticusí?“ Krůček po krůčku se přibližuje, až stojí skoro až u mě, a zakloní hlavu, aby mě obdarovala koketním úsměvem. Je to vůbec poprvé, co mě oslovila rodným jménem, a zvolila k tomu svůdný tón, který ve mně měl vyvolat chtíč.

Jenže s mým ptákem to ani nehne.

Uchechtnu se, abych potlačil nutkání zatnout zuby. „Islorská šlechta nepůsobí dojmem, že by klesala na duchu.“ Minimálně každý, kdo už se staví do fronty, aby z té nenadále změny panovníka něco vytrískal. O krok ustoupím, abych mezi námi vytvořil alespoň nějakou mezeru, a pozornost obrátím zpátky k mapě. „Na vyslechnutí jejich stížností bude dost času i po hudemu. Mezitím bychom se měli soustředit spíš na to, aby nám neuniklo nic z aktuálního dění ve vašem městě. Islorem se, koneckonců, šíří ten jed.“ A jestli se najde místo, kde si smrtelníci přejí vidět svoje vlastníky umírat, tak je to právě Kettling.

„To vy jste přece naléhal, abychom otec a já zůstali v Cirilee!“

Protože nepřátele bychom si měli držet blízko. „Ano, ale to jsem předpokládal, že v těchto *hrozivých* časech budete správcům svého města psát jeden dopis za druhým, abyste se ujistili, že je váš domov v dobrých rukou.“

„Otec dostává zprávy denně –“ zarazí se, jako by zrovna prozradila příliš, jenže to není nic, co bych už předtím nevěděl. Mí nejvěrnější kapitáni jsou východním šlechticům od mého nástupu k moci v patách a všechno mi hlásí. „Správce Kettlingu situaci zvládá.“

Pozvednu obočí. „A to tak, že nechává služebnictvo zavírat ve sklepech, jak jsem se doslechl.“

„To aby jim zabránil ve špatných rozhodnutích, za která by je pak jejich vlastníci museli ztrestat. Sklep s jídlem, vodou a pryčnou mi přijde daleko humánnější než oprátka. Vám snad ne?“ opáčí, načež vyzývavě pozvedne bradu. „Navíc, v Kettlingu jsem sice doma, ale mí poddaní jsou teď *všichni* Islořané. Mé místo je po vašem boku.“

Tuhle odpověď má dobře nacvičenou. Přiměji se k neklidnému úsměvu. „Ovšemže.“

„Půjdeme?“ Udělá několik kroků ke dveřím do trůnního sálu a natáhne se po její ruce. Jelikož jsem jí zatím nedovolil usednout na trůn vedle toho mého, dostala alespoň jako cenu útěchy možnost krále při příchodu doprovázet.

Od uzavření naší dohody jsme se ještě ani nedrželi za ruce, ale nemám potřebu zjišťovat, jak pichlavá mi na dotek bude připadat, dokud se to ode mě nebude vyžadovat v rámci manželských povinností. „Uvidíme se tam.“

Ve tváři se jí na vteřinu zablýskne vztek, který ale hned zase potlačí. „Jak si přejete, Vaše Výsosti.“ Kývne hlavou na znamení úcty a odporoučí se.

„Je to v nejlepším zájmu Isloru,“ zašeptám si pro sebe už alespoň po sté. Jenže já už se nikdy nenechám *nikým* zmanipulovat.

KAPITOLA PÁTÁ

Gracen

„Miko!“ zasyčím.

Ukazovák se mu zastaví jen těsně nad tváří jeho sestřičky.

Se zadržným dechem sleduji, jak se jí zachvějí oční řasy, a už očekávám vzlykot. Jenže ona se v tom svém pleteném košíku zase uvelebí, jako by si zlomyslného bratříčka vůbec nevšimla.

Ze rtů mi vyjde pomalý výdech. „Jestli ji vzbudíš, tak ti osud pomáhej.“ Je jí teprve pár dní a mně zabralo celé hodiny, než jsem ji po ranním kojení uspala. Doufala jsem, že až se mi dopečou koláče, mohla bych si sama na hodinku zdřímnout.

Mika se zády opře o kamennou zeď, takže mu teď kudrnaté vlasy kolem tváře tvoří svatozář. „Když já se nudím.“

„Tvoje starosti bych chtěla mít.“ Do rukou si naberu špetku mouky a vrátím se ke hnětení těsta na zákusky. Touhle dobou bývá v kuchyni klid, protože ranní shon už skončil a ten odpolední ještě nezačal. Až na Senu, která dohlíží na štědrou porci voňavého ragú, které se vaří nad ohněm, tu není živé duše.

Tehdy do místnosti nahlédne Sabrina. „Máš něco čerstvého z pece?“

Kývnu bradou směrem k bochníkům chleba, které jsem z trouby vytáhla asi před patnácti minutami, čímž jí zároveň dovolím, aby si vzala.

Dojde ke mně, přičemž jí elegantní, máslově žluté šaty na každém kroku ladně vlají kolem nohou. „Na tohle jsem se těšila *celé dopoledne*.“ Ukrojí si krajíc, namaže ho máslem a zakousne se. Zasténá.

Tahle překrásná, světlavá tributka často opouští svůj prostorný pokoj v přízemí, aby si vyměnila drby s kuchyňským personálem a ukořistila pro sebe krajíc čerstvě upečeného chleba. Ze všech tributů je jediná, kdo to dělá. Mám dojem, že je osamělá a stýská se jí po rodině.

„Tak co? Zavolal si tě král včera v noci?“

Svěsí ramena a ve tváři nasadí nešťastný pohled. „Kdepak. Už je to skoro týden.“

„Určitě je to kvůli tomu jedu. Všichni jsou strachy bez sebe.“ Není tomu tak dávno, co si ji k sobě volal každou noc. Ona se tu pak dalšího dne ráno vždycky rozplývala, jako by jí snad požehnaly všechny čtyři osudy naráz.

„Ano, možná.“ Povzdechne si. „Musím se vrátit k důležité práci. Uvidíme se později, Gracen. Miko.“ Na syna ještě mrkne a hned vzápětí zmizí.

O jakou *důležitou* práci by mohlo jít, nemám zdání. Královští tributí nemívají na práci nic jiného než nastavování vlastních žil. Dokonce si ani nemusí slát vlastní postele. I když Sabrina mi už při několika příležitostech pohlídala děti, takže bych ji možná neměla hned odsuzovat. Jde jen o to, že já jsem si roli tributky rozhodně takhle neužívala.

„Kde je Lilou?“ zeptá se Mika.

„Vypomáhá v prádelně.“ Nejspíš si tam jenom hraje s mýdlovými bublinami, ale pro mě je to každopádně požehnání, když při práci musím hlídat o jedno dítě méně.

„Můžu se jít podívat, co dělá Silmar?“

„Kdybych věřila, že do těch stájí dojdeš, tak bych tě určitě pustila. Je nomže ty i já dobře víme, že ty za Silmarem nedođeš. Zase tě něco rozptýlí a skončíš někde, kde nemáš co pohledávat.“ V jednom z těch mnoha potemnělých výklenků a tajných chodeb v tomhle hradě, co můj rozverný pětiletý synek tak rád objevuje, a služebnictvo ho pak musí celé hodiny nahánět.

„Tentokrát ne. *Slibuju*.“

„Místo slibů, které nedokážeš dodržet, mi raději dones pár hrušek.“ Svůj zamračený výraz trochu uvolním zamrknáním.

Mika se zvedne z kamenné podlahy a odkráčí k proutěnému koši, přičemž kolem sebe bezcílně máchá rukama, aby dal náležitě najevo nespokojenost. Velké, zralé ovoce jej ale rychle přivede na jiné myšlenky. „Můžu si jednu dát, mami?“

„Můžeš.“ Cítím, jak se mi na rtech vyloodí vděčný úsměv. V našem starém životě bych mu něco takového dovolit nemohla. Když jsme žili pod tvrdou rukou lorda Danthrina, zela naše břicha prázdnotou. Když jsme po té pouti přicestovali do Ciriley, byli Mika i Lilou jenom kost a kůže a odrbané oblečení na nich vlálo. Já na tom nebyla o moc líp, mé tělo věnovalo veškeré živiny nenarozenému dítěti v mém zakulaceném břiše, takže jsem měla propadlé tváře a vybledlou pleť. Jsme tu jenom něco málo přes měsíc, ale mým dětem už nejsou vidět žebra, když je koupu, tváře mají celé rozzářené a úsměvem mě za jediný den obdarují častěji než za celý měsíc ve Freywichi.

Nikdo tu Mikovi nepopálí ruku za to, že se ze země opováží zvednout jediný kus nahnílého ovoce, aby se zbavil kručení v břiše.

A to všechno jenom díky ybariské princezně, která se nad námi slitovala.

Princezně, která se měla stát královnou a kterou teď všichni označují za nepřítele koruny i celého Isloru.

Můj úsměv vezme hned za své. To nemůže být pravda. Co se o ní říká... samá spiknutí a plánování atentátů... Žena, která tehdy u stolu s dezerty pohlédla svýma modrýma očima do těch mých, která viděla, v jak zoufalé situaci jsme byli a která se o nás zajímala – ona se *zajímala*! To se u šlechty jen tak nevidí – někdo, kdo nás vysvobodil z mrzkého života ve službách lorda a lady Danthrinových, přece nemůže být chladnokrevný vrah. Klidně bych za ni dala ruku do ohně.

Kdybych to ovšem kdekoliv v Cirilee vyslovila nahlas, rovnalo by se to vlastizradě, takže se jen usměji a v duchu poděkuji zrádkyni, která moji rodinu zachránila.

Dveře do kuchyně se rozlétnou silou, jakou je z celého služebnictva schopen vyvinout jenom jediný člověk: drobná, ale o to urputnější komorná, které jsem se pro její nejapnou povahu a přímočarý přístup k životu

zprvu děsila. Pak mě to ale rychle přešlo, protože jsem si všimla, jak sebou cukla, když spatřila jizvy a modřiny na mém těle, jak se nelibě mračila při pohledu na Mikovu popálenou ruku a jak Lilou vtiskla do dlaně několik sladkých hroznů, co si nesla v kapse.

„Už se někdy stalo, že jsi v rukou *neměl* něco k jídlu, ty kluku?“ zamračí se Corrin.

„Sama jsi říkala, že mám víc jíst!“ opáčí Mika, načež se na ni zešíroka usměje svým prořídłym chrupem a zakousne se do hrušky. Ani on už z ní nemá strach.

„Rošťáku jeden.“ Zavrtí hlavou a projde kolem něj, v jejím hlase však není patrná ani špetka jedovatosti. Když očima spočine na spícím děťátku, hned celá pookřeje a koutky úst jí zacukají do úsměvu. Byla to právě Corrin, kdo na mě mezi zdmi našeho rodinného pokoje křičel, abych dál tlačila, kdo choval moji dcerku v náručí dřív než já sama a kdo zajistil, že jsme já i moje rodina dostali všechno, co jsme od našeho příjezdu na hrad potřebovali, aniž by žádala cokoli na oplátku. Zprvu jsem si myslela, že to bylo na princeznin rozkaz, jenomže ta je pryč a o nás je i nadále postaráno.

Corrin pohledem zatěká po mně a úsměv se vytratí.

Ruce od mouky pozvednu na znamení, že se vzdávám. „Já vím... slíbila jsem, že si odpočinu, ale ráda bych byla taky trochu užitečná.“ Užitečných sluhů se totiž jejich vlastníci nezabývají. A jelikož je královská svatba už za rohem, bude potřeba napéct spoustu dortů.

„O to nejde.“ Povzdechne si. „Byla jsi předvolána.“

„*Předvolána*. To zní tak formálně. A kým?“

Hrdlo se jí celé vzedme, jak naprázdno polkne. „Králem.“

Spadne mi čelist. „Ale... *já*?“ Vždyť jsem pekařka. Co by ode mě mohl *král* chtít?

„Vysvětlení nám nedal, jenom se dožadoval, že za ním máš ihned přijít. Venku čeká strážný.“

„*Ihned*?“ Sklopím oči ke své ušpiněné zástěře. „Neměla bych se převléknout?“ Nebo alespoň trochu umýt? Jediné další šaty, co mám, jsou ty staré od Dagny, jenomže ty na mně od porodu celé vlají.

„Na to není čas. Už na tebe bude čekat v trůnním sále.“

Při poslední větě mi málem povolí močový měchýř. A jelikož jsem nedávno porodila, to riziko nadále přetrvává. „Dobrá. Někdo mi bude muset pohlídat děti –“

„To předvolání se vlastně týká *vás všech*. Včetně dětátka. Předpokládám, že Lilou je s pradlenou?“ Corrin se zase přepnula do své verze bez emocí.

Přitrouble přikývnu. Zatímco mi srdce buší tak, až mi hučí v uších, shodím ze sebe zástěru a pověsím ji na zeď, ovšem i to mi dá slušně zabrat. Jaký by král mohl mít důvod, aby se dožadoval okamžité přítomnosti nejenom mě samotné, ale taky mých dětí? A v trůnním sále? To rozhodně nevěstí nic dobrého. Obzvlášť s ohledem na to, jak nelibě nese moje přijetí ke královskému služebnictvu z popudu princezny Romerie.

Ach, dobrotivé osudy. Docvakne mi to. „Není na dnešek naplánované shromáždění?“

Corrin narovná ramena, aby navenek působila sebejistě, čelo má ale nadále svraštělé. „Ano, to je. Sešla se už spousta šlechticů a šlechtičen.“

Budou tam také *oni*?

Bude tam také *on*?

Co když...

Panikou se mi zrychlí dech a zamotá hlava. Teď už to dává smysl. Tušila jsem, že jsme se měli až moc dobře, než aby to byla pravda.

Corrin natáhne ruku a stiskne mi rameno. Ona moje obavy chápe. Viděla následky toho, čím jsem si ve Freywichi prošla. „Teď nosíš královo znamení, a ačkoliv ten současný není jako jeho bratr, tak mu důvěřuj, že se nakonec rozhodne správně.“

Spolknou pocit hrůzy a přikývnu. „Tak pojď, Miko.“

„Kam to jdeme?“ zeptá se mezi sousty, nedbaje toho výhrůžného mra-ku, co se nad námi tvoří.

„Seznámit se s novým králem.“

Z podřimujícího uzlíčku ve svém náručí nasaji tolik klidu, kolik jen můžu, zatímco očima přelétám po chodbě lemované zlatými sloupy a strážnými. Kvůli Mikovým lapáliím už jsem si mohla prohlédnout velkou část hradu, ovšem tady jsem ještě nikdy nebyla.

Až dodnes jsem vlastně ani neměla důvod, abych do trůnního sálu zavítala.

Mika jde vepředu a napodobuje pochodujícího strážného. Jeho malé nožky ale nedokážou udržet tempo, takže musí každých pár kroků popoběhnout. Kdyby situace nebyla tak zoufalá, asi bych se synově šaškárně zasmála.

„Uniká mi, jak si dokáže pořád udržet tak dobrou náladu, když si toho tolik zkusil,“ utrousí Corrin po mém boku, kde drží Lilou za jednu ruku.

„Děti toho hodně vydrží.“ Daleko víc než já. Výkřiky, které Mika vydával, zatímco já musela stát na místě a sledovat, jak ho Lord Danthrin trestá, mi doteď nahánějí hrůzu. Způsobil tehdy Mikovi tolik neutuchajících bolestí, až jsem si nebyla jistá, jestli tou rukou bude ještě vůbec moct hýbat. Vesnická kněžka, která neoplývala žádným vzývačským spřízněním, navrhovala, abychom mu ulevili tím, že končetinu amputujeme. Jenže lady Danthrinová trvala na tom, že má Mikovi – i ostatním – zůstat coby odstrašující případ.

Jako by na to snad všichni zapomněli, kdyby měl místo ruky pahýl.

Nakonec jsem jí ale za ten krutý příkaz vděčná. Kdyby mu ruku usekli, kněžka Wendeline by v den, kdy jsme ji navštívili, neměla nic, co by se dalo vyléčit. Zbavila ho veškeré bolesti a zase mu do ní vrátila cit.

Další zrádkyně koruny, alespoň podle toho, co se šušká. Nemám poň, co se vzývačce přihodilo. Někteří tvrdí, že se té noci po královské krmi proměnila v ohnivou kouli. Jiní si zase stojí za tím, že byla popravena společně s ostatními cirilejskými vzývači. Ale najde se taky pár těch, co přísahají, že je teď zavřená ve sklepení pod hradem.

„Díky osudům za to.“ Corrin se soustředí na majestátní dveře do trůnního sálu před námi a ve tváři má smrtelně vážný výraz.

Kvůli všetečným uším ztiším hlas. „Prosím, pověz mi, co mám čekat, až těmi dveřmi projdu?“ Jestli se mnou tady na hradě někdo bude jednat na rovinu a bez příkras, tak to bude právě Corrin.

Znepokojeně semkne rty. „Demonstraci síly nového panovníka.“

Přesně toho jsem se bála. „Na úkor mojí rodiny?“ Jsem přece pekařka se třemi malými dětmi. Nejsme vůbec důležití. Ale možná právě o to

jde. Na životech smrtelníků nezáleží, ovšem dají se vyměnit za důvěru šlechty. *Pokud* je tedy Danthrin loajality vůbec schopný.

„Vždycky je to na něčí úkor, ne?“

To mému nastupujícímu záchvatu paniky dvakrát nepomáhá. „Co nový král? Je jako ten předchozí?“ Krále Zandera jsem sice nikdy nepotkala, ale mezi hradním služebnictvem se proslýchá, že se svými smrtelnými poddanými i jejich trápením soucítí.

Corrin zaměří svou pozornost na strážného, který jde o pár kroků před námi, a neměl by nás tudíž slyšet. I tak ale zpomalí a ztiší hlas, až vlastně jenom šeptá. „Je mladý a urputný, před diplomacií dává daleko radši přednost meči. Vojáci na něj nedají dopustit a šli by s ním kamkoliv, a to i do povstání proti jeho bratrovi.“

„Je dobrý?“ Sabrina si stěžuje, že už si ji k sobě pravidelně nevolá, a přála by si, aby se věci vrátily do normálu, což dokazuje, že krutý není. Já jsem s Danthrinem nikdy nechtěla trávit *ani jeden* další večer, a ani s nikým z Islořanů, kterým mě půjčoval. Těch nocí jsem se hrozila a ještě teď se probouzím orosená potem, když se mi vybaví ve snu.

Corrin našpulí rty. Té noci, kdy vypukla vzpoura, vpadla do našeho pokoje a řekla nám, ať zamkneme dveře. Dalšího dne se vrátila a klidným hlasem nám oznámila, že máme nového vladaře. Od té doby nedala najevo, že by stála na číkoliv straně, a nám kladla na srdce, ať se držíme jejího příkladu, pro naše vlastní dobro. „Král Atticus umí být šarmantní, jenže člověk si to nesmí vykládat jako projev milosti. Na jeho rozkaz jsou teď každý den věšeni smrtelníci. Někteří rovnou v ulicích, bez soudu. Na rozdíl od svého bratra pro náš druh nemá žádnou slabost.“ Povzdechne si. „Gracen, nedokážu ti s jistotou říct, jak tohle dopadne.“

„Ty i já obě dobře víme, jak tohle dopadne.“ Moji rodinu naloží na vůz a násilím ji odvezou zase zpátky do Freywicke. „Prosím, Corrin, my se tam nemůžeme vrátit. To už bych byla radši, kdyby nás všechny –“

„Ticho!“ sykne dřív, než můžu tu hrozivou větu dokončit. „Vy tohle přežijete, stejně jako jste přežili všechno předtím. Musíš ale držet hlavu vzhůru a nasadit co možná nejstatečnější výraz. Pro *jejich* dobro,“ kývne směrem k Mikovi, „a taky pro tvoje vlastní.“

„I když jsem strachy bez sebe?“ I když bych raději s celou rodinou skočila do řeky, než bych se vracela ke svému starému životu?

„Zejména proto.“ Oči má zatěká po těch mých. „Ale ať už uděláš cokoliv, v ničem mu nelži.“

Dva strážní, stojící vedle těch mohutných dveří, je s naprostou lehkostí otevrou dokořán, čímž odhalí prostorný sál a dav lidí za nimi.

Pocítím nával nevolnosti. „Miko, celou dobu se mi drž po boku a neříkej ani jediné slůvko,“ zašeptám.

Moře hlav se stočí mým směrem a mně se sevře žaludek, když si uvědomím, že na mě upírají svou pozornost všichni islorští šlechticové a šlechtičny, respektive každý, kdo se při prvních zvěstech o jedu nevrátil na své panství. Většina se hned vzápětí zaměří na něco jiného, ale najde se i pár těch, kteří mě s rodinou pozorují celou cestu mramorovou uličkou až ke schodišti, přičemž se soustředí hlavně na děti. Můžu jenom hádat, co v nich vidí – nejspíš to samé, co si představoval Danthrin, když si mě *pořídil*: vysoce výnosnou investici.

Dokonce i Mika vycítí, jak je situace závažná, a začne se mi tisknout k noze, kráčíme však dál kupředu, směrem ke schodům a postavě usazené na jejich vrcholu.

Držím se Corrininy rady a sbírám v sobě tu samou odvahu, kterou jsem našla už tehdy, když mi princezna Romeria nabídla práci tady na hradu, a já si byla moc dobře vědomá, že kdybych souhlasila, ale ona si to pak rozmyslela a já putovala zpátky do Freywiche, dříve bych za svou neloajalitu zaplatila.

„Vaše Výsosti. Pekařka i s rodinou, jak jste žádal,“ zvolá Corrin, když staneme na úpatí schodů, načež předvede hluboké pukrle.

Já jejího příkladu o vteřinu později následuji – nepříliš ladně, vzhledem k novorozenci ve svém náručí – a hned se zase narovná, přičemž oči upírám ke kudrlinkám na mramorové podlaze.

„Má ta pekařka nějaké jméno?“ zeptá se hluboký mužský hlas.

Až po chvíli ticha a ťobnutí Corrinina loktu do žeber si uvědomím, že se ode mě čeká odpověď.

„Gracen,“ zachroptím a rychle si odkašlu, aby mi bylo lépe rozumět. „Vaše Výsosti.“

„Tak se mi zdá, že se víc zajímáš o vzor na podlaze trůnního sálu než o svého krále, Gracen.“ Po hlase zní pobaveně.

„Já...“ S odpovědí zaváhám. Co jiného bych asi tak měla dělat?

„Podívej se na něj,“ sykne Corrin.

Podle rozkazu prudce zvednu hlavu, dokud nenavážu kontakt s očima, co mě pozorují shůry.

Takže *tohle* je nový král Isloru.

Jeho statná postava se na trůnu trochu hrbí, nohy má od sebe a jedním ukazovákem si přejíždí po ostré bradě, jako by mu tahle událost připadala neskutečně nudná. Ale to byl nejspíš záměr. Otec mi kdysi říkal, že šlechticové a šlechtičny před znuděným králem klidně začnou tancovat jako dvorní šašci, aby si vysloužili trochu jeho přízně.

Je dokonce ještě pohlednější, než jak ho popisovala Sabrina. Zlatavě blond vlasy má nakrátko zastřižené, ale konečky se mu obtácejí kolem koruny, jako by mlčky žadonily, aby mohly vyrůst v pořádné kadeře. Slyšela jsem, že dřív velel královské armádě, a prý má být zdatným šermířem. Jeho postava by tomu rozhodně odpovídala. Corrin tvrdila, že je mladý a urputný. Zdá se mi mladý, to ano, jenomže by mu mohlo být smrtelnických třicet, nebo taky elfích sto.

A teď mě propichuje svýma pronikavýma, modrýma očima.

„Jak dlouho už tě zaměstnávám, Gracen?“

Neopovažuji se s ním přerušit oční kontakt. „Od cirilejské poutě, Vaše Výsosti.“ Lepší týdný mé děti nezažily za celé svoje životy. Ale všechno musí jednou skončit.

„Od chvíle, kdy na tebe princezna Romeria narazila na tržnici a dožadovala se, abys byla přijata do řad královského služebnictva?“

„Ona se nikdy ničeho nedožadovala,“ dostanu ze sebe, načež zhluboka naprázdno polknu.

Corrin mě upozorňovala, že nemám lhát.

Král pozvedne obočí. „Ne?“

Zavrtím hlavou. „Zeptala se, jestli bych sem chtěla nastoupit, a já souhlasila. Vaše Výsosti.“

„Když byla ze všech stran obklopená vojáky s meči a měla tam s sebou svoje děti, co jiného mohla má poddaná udělat?“

Jakmile se ten hlas donese k mým uším, vytratí se mi z tváře všechna barva, nedokážu se ale přimět, abych se za ním otočila. Ani nemusím; lorda Danthrina si dovedu představit, s dokonale upraveným stříbrobílým culíkem, na míru šitým oblekem a zlovolným úsměvem. Pořád ho totiž vídám v nočních mūrách.

Lilou zakvílí. Jako ozvěna následuje Mikův vzlyk. Slíbila jsem jim, že už našeho krutého bývalého pána nikdy neuvidí.

„Nechejte toho, děti. Pojdte.“ Corrin je odvádí pryč, opačným směrem, než postává Danthrin. Zaznamenám, že se dá do pohybu, jak už se chystá svůj majetek nárokovat.

„Zdá se, že děti jsou z tebe *celé bez sebe*,“ utrousí král, jako by se snad dobře bavil.

Lord Danthrin se zasměje – tímhle nuceným, strojeným zvukem před ostatní šlechtou předstírá, kdovíjak není urozený, i když je ve skutečnosti démon. „Nejspíš se jim jenom nedostává odpočinku. Cestou zpátky do Freywiche se hezky prospí ve voze.“

Tohle nemůže být pravda.

„Ne, mami, prosím, ať nás tam neposílají!“ rozpláče se Mika, který si teprve teď uvědomil závažnost situace. Ten strach v jeho hlase...

Osudy, prosím, pomozte nám. Hned zavřu oči, ale několik slz z nich stejně unikne, stečou mi po tvářích a spadnou k zemi.

Náhlé zachvění v mém náručí mi prozradí, že dopadly na moji spící dcerušku, kterou probudily ze sna. Zakucká, její tělíčko celé ztuhne a po několika zamrkáních otevře obě oči.

„Pššš.“ Mé ztuhlé tělo se začne mimoděk kolébat, jak se ve mně probudí instinkt zase ji uspat, ačkoliv nás ze všech stran obklopuje hrůza.

Jinak hrobově tichým trůním sálem se rozezní hlasité zavrzaní – publikum už samým napětím ani nedýchá. Ze svého trůnu se král zvedl jedním rychlým, ladným pohybem, jeho sestup po schodech je ve srovnání s tím až bolestivě pomalý, nakonec ale stejně stane těsně přede mnou.

Takhle zblízka působí ještě daleko impozantněji. Mám co dělat, abych udržela klid a nezačala se chvět.

„Gracen...“

Nečekaně něžný tón jeho hlasu mě přiměje, abych zvedla hlavu. Upírají se na mě oči modré jako hyacinty, co vždycky na jaře kvetly v zahradě lady Danthrinové. Hádám, že právě teď dělá to, v čem jsou elfové tak zdatní – v odhalování toho, co se před nimi lidé pokouší skrýt. Když jsem vyrůstala, domnívala jsem se, že je to jenom planá vyhrůžka, pomocí které rodiče straší neposlušné ratolesti. Jenže krátce poté, co mě lord Danthrin vydražil o Představovacím dni, jsem se na vlastní kůži přesvědčila, jak snadno dokážou nesmrtelní náš strach vycítit.

A jak moc se v něm někteří z nich vyžívají.

Dokáže ze mě král vyčistit strach z návratu do našeho starého života, který teď svírá každický coul mého těla?

„Prosím...“ Ten šepot je sotva slyšet a nejspíš ani ničemu nepomůže. Od svého nástupu k moci nechává král každý den popravovat smrtelníky. Celý den poslouchá žádosti o milost, které pak bez jediného mrknutí oka zamítá. Mně ale nezbyvá, než jej prosit coby zoufalá matka, a doufat, že tentokrát, výjimečně, milost projeví.

Něco se mu zablýskne v očích, ale pak to zase zmizí tak rychle, že jsem si to možná jenom představovala.

Navzdory Corrininým snahám děti uklidnit nabere Lilouino kvílení na hlasitosti, já ztuhnu po celém těle a bez dechu čekám, jak král rozhodne. „Dnes jsi sem přišel, abys pro sebe znovu získal smrtelníky, které ti měla princezna Romeria násilím vzít. Je tomu tak?“ zeptá se Atticus rázným hlasem bez špetky humoru.

„Je tomu tak, Vaše Výsosti. Gracen a taky ty děti. Už jsou tři, jak je vidno. Nespravedlnost, jejíž náprava by mohla značně pomoci s přestavbou Freywiche.“ Lord Danthrin zní po hlase dost sebejistě. Je přesvědčený, že už má vyhráno.

Ale... *přestavba Freywiche*? Co se tam mohlo přihodit?

„Ano, události se vyvinuly opravdu zvláště. Skoro jako kdyby můj bratr na tvém panství objevil něco, co ho rozčílilo. Proč, ach proč, by se jinak uchýlil k povraždění tamních vlastníků?“

Šokem vyvalím oči dokořán. Ti vlastníci sice byli krutí, ale... všichni jsou teď mrtví?

„Protože byli věrní vám, Vaše Výsosti,“ odpoví lord Danthrin bez zaváhání.

„Když nejspíš ještě ani nevěděli, že jsem se zmocnil trůnu?“ Král se zamračí, jako by o tom vážně pochyboval. „Ale taky si pro své potřeby zabral celý tvůj dům a nechal tvůj sad lehnout plamenem.“ Král zase nasadil ten znuděný tón. „Sad, o kterém jsi mému otci tvrdil, že nepřináší žádnou valnou úrodu. Samá plíseň, rok co rok, tak jsi to, myslím, popisoval.“

„Ta Ybarisanka mu do ucha šeptala nesmysly, Vaše Výsosti, kterými ovlivnila jeho myšlení i jeho činy.“ Doposud sebejistý hlas lorda Danthrina se však zachvěje.

Plíseň. Jaká plíseň? Tak zdravý a plodný sad, jaký se táhne za sídlem lorda Danthrina, jsem ještě jaktěživ neviděla, a to jsem vyrůstala na Aminadavových pláních, kde se každý rok sklízí hojná úroda. S dětmi jsme v tom sadu strávily spoustu času, sbíraly jsme tam uzrálé ovoce na likéry, marmelády a zákusky.

„Nesmysly, to sedí.“ Král si mě bedlivě prohlíží, přičemž mu několi-krát zacuká koutek úst. „Děkuji. Tvůj zmatek toho hodně prozrazuje,“ utrousí tak tiše, že to nejspíš nikdo další neslyšel. O krok ustoupí a vzduchem se rozlehne jeho hluboký hlas. „Můj bratr se proti Isloru provinil v mnoha ohledech, jeho smysl pro spravedlnost mu ale nelze vyčítat, obzvlášť pokud se týká blaha islorských smrtelníků. Když si dal tolik záležet, aby tě ztrestal, lorde Danthrine, myslím, že to bylo právem.“

„Vaše Výsosti –“

„To by mě zajímalo, kdybych teď Freywich navštívil, našel bych tam důkazy podporující tvá tvrzení o těžkostech, kterými jsi otce obměkčil, aby ses vyhnul daním?“

„Já... ano, Vaše Výsosti,“ vysouká ze sebe lord Danthrin. „O žádném sadu už se ani nedá mluvit. Nezbylo po něm nic než popel.“

„To ti ale přijde vhod, vid? Vzhledem k tomu, že lhaní králi se trestá smrtí. Jaký by asi měl být trest za lhaní hned dvěma různým králům?“ Úsměv na jeho rtech silně kontrastuje s jinak neskrývanou vyhrůžkou v jeho slovech.

Opořádám se zatěkat očima. Jindy olivová pleť lorda Danthrina je teď nezdravě nažloutlá.

„Vaše Výsosti, kdybych mohl být tak smělý...“ Z první řady vystoupí postarší, honosně působící muž. „Bez ohledu na to, co se ve Freywichi událo, si princezna Romeria z Ybarisu ceněný majetek tohoto šlechtice přivlastnila neprávem, a jelikož zradila korunu a stala se nepřitelem všeho lidu, měli bychom se pokusit o nápravu jejich zlých skutků. Majetek by tudíž měl být navrácen svému právoplatnému majiteli.“ Tu větu zakončí dramatickým rozmáchnutím rukama, jako by mu to prohlášení našeptaly samy osudy.

Co si o sobě ten šlechtic myslí, že mluví bez vyzvání a odporuje králi v jeho vlastním trůnním sále? Pro své vlastní dobro doufám, že neoplývá takovým vlivem, jak se domnívá.

Král krátce zatne čelist, načež ji zase povolí. „Dostal jsi na oplátku nějaké peníze, lorde Danthrine?“

„Ano, Vaše Výsosti, ale byl jsem k tomu donucen. Všechno to klidně vrátím –“

„Peníze pocházely z královské pokladny, a obchod je tudíž legitimní bez ohledu na to, který člen královské rodiny si smrtelníky nárokoval. Tvá žádost se zamítá. Pekařka i její děti setrvají v mé domácnosti, přičemž já budu jejich vlastníkem.“

Úlevou z toho prohlášení se mi div nepodlomí kolena.

Král znenadání stojí za mnou, paže má natažené podél mých a oběma rukama mě drží kolem pasu, abych si i s děťátkem zachovala rovnováhu.

Místností se nesou zalapání po dechu.

„Nikdy bych ji neupustila,“ zamumlám, zatímco se přese mě přelévá další vlna šoku.

„Z toho jsem tě ani nepodezříval.“ Přesto mě dál drží oběma rukama a jeho působivá postava dál stojí těsně za mnou, až je mi to nepříjemné.

Zatímco mi postupně rudnou tváře, upírám oči na zdobený límec jeho tuniky, jelikož si nejsem jistá, co bych měla udělat nebo říct, snad kromě: „Děkuji, Vaše Výsosti.“

„Jak je stará?“ zeptá se něžným hlasem.

Ta nečekaná otázka mě rozhodí. „Jen pár dní,“ vydechnu, načež ještě urychleně dodám: „Vaše Výsosti.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Královna zlodějů a chaosu .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.